

העולם הזה

מידוץ השרון

*

וידויו של הנכה
שהרג את בעל ביתו

יומנו של נאשם ברצח

*

הצגת תיאטרון

חינם

לקוראי

"העולם הזה"

בלי מורא -
בלי
משוא פנים

מס' 882, שנה: 17
י"ז אלול תשי"ד
[15.9.54]
המחיר 300 פרוטה

השער:

אופני'ת יעל וינגרטן

השכונות הפעור
ל איפורסיה

רח' גליקסון 8 תל-אביב
מען מברקים: "עולםפרס"
ת. ד. 138, טל. 28785
מו"ל: העולם הזה בע"מ
דפוס: ישראל בע"מ
אין המערכת אחראית עבור
תוכן המודעות, מלבד עבור
מודעות המתפרסמות תחת
הכותרת "דור" לצרכן.
המכונה על-ידי חברי ה'
מערכת ונדרשות על-ידי
הנהלת הכלל:
ב. ד. לוי

עורך משנה, כיתוב
ישעיהו לביא

הכתב הראשי:
עמנואל סרת

העורך הראשי:
אורי אבנרי

ראש המערכת:
שלום כחן

עורך משנה, תכנית:
אורי סלע

הצלם הראשי:
דן ברנע

חברי המערכת:

הצייר הראשי:
שמואל ברטור

ראש מערכת ירושלים:
יוחנן אורן

מנהל מעבדה:
דור מייני

עורך דפוס:
משה אור

ראש המנהלה:
שלמה הררי

אוהלים, מנהיגים ומונהגים, חותקים וחד'
שם, ואילו כיום נוסע המנהיג בקאדילאק,
הוותיק שוקע בכורסתו המרופדת בשיכון,
ושניהם מתמרמרים על המרוקאי החצוף ה'
מסרב לצאת להתישבות.

אין צורך להכחיש: המרוקאים גדלו ב'
הנאים שונים מאשר הצבר, סביבת ילדותם
הטביעה עליהם חותם. מי שרוצה למצוא
בהם פגמים, יכול למצואם. אולם — וזאת
אני אומר מנסיוני האישי — הם אנשים ה'
מגיבים על אהבה באהבה, הנאמנים לאיש
הנאמן להם. אין חומר טוב יותר, כשנני
נתת להם דוגמה אישית.

האסון של המדינה הזו: שלא נמצא כי
שיתן להם יחס של אהבה, מי שיראה להם
דוגמה אישית. במקומות רבים נזרקו למצ'
ברות כמו חבילות של קש, וכמו שאמר
ישראל גלילי, בהודמנות אחרת, ישנו הב'
דל מסוים בין בניאדם וחבילות של קש.

המרוקאים הם בעלי חוש-כבוד מפותח
מאד, אולי יותר מדי מפותח. הם הרגישו
כי היחס אליהם הוא יחס של זילזול. הם
הגיבו ביחס של איבה, שהתבטא במעשים
האנטי-חברתיים המוזכרים בכתבות ה'
עיתונים.

כשהתקרב המחזה לסופו, חששתי שמר'
סינון יבחר בדרך הקלה, יסיים ב"האפי'
אנו" מתקת, יוביל את קובלן ואת חבריו
הצברים באחוזת-ירעים להתישבות, כשאיש
טופח על שכמ רעהו, ולזכותו של מוסינון,
ולזכות המחזה, יש לציין כי עמדו בפני
פיתוי זה. קובלן זורק בסוף המחזה את
כוס הקוניאק על הארץ ומנתק את הרעית
שנצרה בקרב. הוא פונה עורף לחברים
שאינם מאמינים בו, אפילו כשהם רוצים
להצילו.

אני יודע מראש כי רבים יטענו בשצף
קצף נגד המחזה מפני שאין לו סוף "קוני'
סטרוקטיבי", פתרון לבעיה. מוסינון מצ'
ביע על הנגע, אינו מציע תרופה גלויה ל'
עין. אך הרי התרופה חבויה בלב של ה'
צופה, בלבך שלך. אם תצא מן האולם מדר'
כא ומתהורה — והמישחק המאופק של
יוסף ידן, יחד עם הבימוי השקט של שמר'
אל בוגים, שמתדלים ליצור כך מצבירות
כזה — הרי עשה המחזאי את שלו.

באוזניו של מי לא יצלצלו המלים ה'
אכזריות: "קובלן היה טוב לשפוך את
המעיים שלו על גדר-החלל של עיראק סואי'
דן. אבל קובלן לא טוב בשביל לשתות כוס
זה עם החברים שלו, אחרי המלחמה."

בחדשים האחרונים מתנהלת בעיתונים
מסוימים הסתה פרועה נגד עלית המרוקאים.
אני רוצה שישאר ספק כל שהוא היכן
עומדים אנחנו בשאלה זו. אנחנו ראינו אי'
הם בעיראק-סואיין. אנחנו מוכנים לשתות
איתם תה כיום.

אורי אבנרי

מכתבים

איש-השנה הוא הצבר מעירונים, אורי גלין...
זוהי שורה, טבריה
איש השנה: אורי גלין. איש העולם: מנחם
פראנס. האשה של השנה: ה"מסתנת" מרים
אליאשה (העולם הזה 873).
נחום אריאב, חיפה
איש-האמנות: הקורן פרי מאנס (העולם הזה
881), שהצטיין בפרשן פוליטי ואכל שני עתונים

באופן-המלכיות.

אליעזר ליברמן, תל-אביב
העולם הזה לא יעודד זוללי עתונים.

התאווה למנהיג

הייתי רוצה להעיר כמה הערות על מאמרכם
מאן יצחק שדה ועד ישראל גלילי (העולם הזה
880). חיפושכם הנבוכים והנואשים אחרי "מנהיג'
הדרו" משעממים כבר מאד. עם הסתלקותו של
בי. ג'יי. לשהייבוקר לא היה נבול להעריצתכם
כלפי המדינאי הוקן ופושט-הרגל. אלא שהציבור
אליהם אתכם דעת באדישותו לפולחן הנויר-הרועה.
גם היום הקצר עם אישיותו המפוקפקת של פייסן
הנאצים, נחום גולדמן, לא עלה יפה ביותר. לא
עבר זמן רב וינאל אלון, המיליטריסט מספר 2
של מדינת ישראל (אחרי בנין) קנה את עולמו
בעיניכם. מסתבר כי אף אחריו לא נהה הדרו.
ועכשיו אתם מנסים להיתלות באילן חדש —
בעצם רק כניש דל — הוא ישראל גלילי, כדי
להניב לעולם המטופש את הגלולה סרת-השטעם.
אתם מתבלים אותה בזכרו הנערץ של "הוקן".
חיים תיבון, חיפה

חמשירון לזכרון

אוי לעורך החידון
שערך משאל זכרון
ולחיוק דעתו
על מירת זכרוננו
שכח להדפיס פתרון.

תשובת עורך החידון:
תודה לקורא שהעיר
התריע, חרו והזכיר.
הנה שפע ברכות
אל... לכל הרוחות!
שכחתי את סוף החמשיר.

ישמעאל בבגדיה

המאמר מבעד ישמעאל (העולם הזה 877) מעני'
ין ומעודד. אני מקווה כי תוכנית מדינית מעין זו
המוכעת במאמר, תתבע בקרוב על ידי ממשלתנו.
דן כחם, נחבלו, בלגיה
...שמחתי לראות כי רמזים מתכניתכם הנועות
הנבנו גם לנאומיו האחרונים של משה שרת.
הדבר מוסיף לו כבוד... אליעזר ברן, חיפה

תעלומות

אתם תמיד חכמים. קל לכם להציג תעלומות
לקוראים שלכם (העולם הזה 881) אולם הבה
ונראה אם אתם יודעים להשיב על תעלומות שלי:
ישיבתי על שפת הירקון כשלתע נחה יד כבדה
על כתפי וקול עמוק אמר: "אחא בני, אבל אני
לא אביד!"

ישראל בן-יקיר, רמת-גן
חידונו העולם הזה ישמחו להכיר את
אמו של הקורא בן-יקיר. להיווכח אם קולה
באמת כה עמוק כמו חכמת בנה.

טעות עם זקן

אורשה נא לתקן את הדריעה על הרצאתי בפני
מב"ע (העולם הזה 881). לא מחתי שעתים להר'
ביח את שכבר הוכח (כי טלספטי היה טיפס).
נושא הרצאתי היה אזהרה מפני מדידת הספרות
הישראלית בקנה-מידה של המאה התשע-עשרה.
מעולם לא אמרתי "דבר משותף בין..." דבר
יכול להיות משותף רק...

מדיד שיף, תל-אביב
הטעות משותפת לעורך הכיתוב ולרבים
אחרים. יש לה זקן ארוך, כמו לטולסטוי —
וכמו למידד שיף.

אין חדש תחת המזחמנע

במשך למכתבו של הקורא א. א. תחת הכותרת
מלחמנו (העולם הזה 879), עלי להעיר כי כבר
קראתי בדברים דומים, אך בשפה שונה בנאומי
של אדמונד ברק, המדינאי הבריטי הנודע בן
המאה ה-18. על פיוס עם אמריקה, ובה אמר ברק:
"התועלת אשר בשימוש בכוח היא רק זמנית.
הכוח עשוי להכניע לזמן קצר, אבל אין השמוש
בו מסלק את הצורך לשוב ולהכניע."
● "האימה אינה תמיד תוצאה של השימוש
בכוח, וההימוש אינו תמיד נצחון."
● אם לא תצליח, תשארו ללא אמצעים. כי
כאשר נכשל הפיוס, נותרת הברירה להשתמש בכוח.
אבל כאשר נכשל הכוח, לא נשארת כל תקווה
לפיוס."
יכול היה א. א. להביא נאולה לעולם, אילו
רק הביא בדברים בשם אמרו.

משה פלץ, חיפה

היכון
לגליון המיוחד

בגליון
ראש השנה של

מינה... לינה...

לאן הלכו העיתונים של הכתב שלכם? בכתבה
על אורי גלין (העולם הזה 881) מופיע תצלום
של קונצרטניה, והוא כתב בכתורת, "מנדולינה".
עמיחי יונבסקי, ירושלים
גם הכתב וגם הקורא יונבסקי טעו: הכלי
המופיע בתצלום הוא מפותח-ידי. אבל מה
ההבדל? העיקר שזה מנגן.

חוק ומין

יראו נא קברניטי המדינה ה"צנועה והטהורה"
שלנו, עד היכן הענינו הודות ל"פעולות המשטרה"
הממושכות נגד הזנות: יש מקומות ששם זונה
אחת עומדת לשונו של עשרות נברים ללא
הפוגה במשך שעות-שלוש ע"י שיטת העבודה
בשני הדרים. כי אילו היו יותר מאחת היה המקום
נקרא "בית זונות" האסור לפי החוק. — היכול
מיושלו להצביע על מדינה איוו שהיא בעולם ש-
שם קיימת זנות בתנאים אימים ושפלים כאלה
ול? אף בין המדינות הלבנטיות הנחשלות ביו'
תר?

בכל בית זונות נורמלי בעולם יש שקט, יש
קניון, יש זמן, וישנה תנועה חלשה של יוצאים
ונכנסים, זונות אחדות מחכות ללקוח אחד ולא
לחפץ! כמובן, שבתנאים כאלה אין הזונה עוברת
בצורה העלולה להרוס את נוסף ועצבניה כמו
בישראל — היכן שבתי זונות אינם קיימים בכלל
(על הניר).

הזונה צריכה לא רק להיות משוחררת מפחד'
המשטרה, אלא עליה להיות זכאית להיות מנהלת'
המשטרה — כך שלא תזדקק ל"הננת" המשעב'
דים אותה.

המשטרה איננה זקוקה ל"צוות מאומן וקבוע"
לשם המשכת רדיפות הסרק הכלתי הזונות על'
הזונות ומבקריו. המשטרה ומוסדות המשפט זכו'
קים סוף סוף להכרה ש-(א) הזונה המבוגרת לא
רק שאינה פוגעת בשום אדם בעולם, או בהברה,
אלא היא מנישה עזרה ממשית להרבה אנשים
לא פחות מהעזרה המפוקפקת של הרופא או ה'
פסיכולוג: (ב) את אלה המשעבדים את הזונה,
מנצלים או מכריחים אותה, יש לעקור מהשורש
ביד ברזל. (ג) על הממשלה, באמצעות משרד'
הבריאות ומשרד-השפטים להכניס את הזונות
במסגרת-החוק ולהטיל עליה פקוח.

לסבות יורשה לי לשאול: למה היה המחוקק
הישראלי סובלני אנשיו ומתקדם עד כדי לתי'
חשב בסטיות המוסכסאליות, ולהוציא אותן מגדר
לכרות פליליות (כאשר אין פניה) — ובאותו
הזמן אינו רוצה להכין שנים אשה יש לה יכולת
על נוסף היא, ואין זכות לדרוש אותה עד חרפה
בגלל התעסקות בזנות?!

א. ספרון, תל-אביב

שרות התיאטרון של "העולם הזה"
בחמיצו בפני הקוראים על הצגת התיאטרון הקאמרי "זכנד'
(ראה עמודים 10-11) ביקש לאפשר למספר גדול מהם לחזות בהצגה
חינם. לכן רכש מן התיאטרון את מספר הכרטיסים שיאפשר לאחר
מבין מאה קוראים לבקר חינם בהצגה, יחד עם בן או בת לזיתו.
שמור על גליון זה!
כל גליונות העולם הזה השבוע מסומנים במספרים. בשבוע הבא תופיע במקום זה
רשימת מספרי הגליונות שבעליהם יזכו חינם בכרטיס-כפול לאחת ההצגות הראשונות.
הזוכים יוכלו לקבל את הכרטיסים רק כשגליון זה בידיהם!

השבוע ריחפה דמות אחת על הארץ. היתה זו דמותו החייכנית והפיקחת של סלאח סאלם, שר ההדרכה הצר'י. יחד אתו ריחפה הסכנה החמורה ביותר שאימה על מדינת ישראל מאז תום המלחמה.

היתה זאת סכנה חמורה מאד, אף שאזרחים רבים בישראל חשבו אותה לקטע מקומדיה מזרחית שאפשר לחייך למראהו תוך קריאת עתין הבוקר ליד ספל הקפה. היא לא לבשה כפייה של מסתנן, טווח פגיעתה לא נמדד בכדורי רובה או כפגזי מרגמות. תוצאותיה לא הסתכמו בצינורות מים מפוצצים, במארבים לרכב בדרכים. אולם היא היתה ממשית לא פחות מכל מאורעות הגבולות שתפסו את הכותרות הראשיות. כי מה שסאלח סאלם ביקש להשיג בשורת ביקוריו היה ליכוד כל הכוח המלחמתי הערבי, איחוד הארצות הערביות המפורדות, הקמת

מעצמה אחת סביבנו

מאבק־אוישים, חתירה לקראת שלטון בלעדי. העתונות והרדיו של מצריים, שהודרכו בידו האמונה של שר־ההדרכה הלאומית, סלאח סאלם, עמלו בפרך כדי לשוות למחלוקת מראית־עין של התנגשות עקרונות. אולם היה ברור כי המאבק היה אישי ביסודו.

הפעם היה המצב כמעט הפוך. ההודעות הרשמיות ניסו לשוות לפרשה מראה של החלטה אישית לפרוש מפעילות פוליטית, או לכל היותר של אי־הבנה זמנית בין חברים מסויימים במועצת־ההפיכה. אולם זרם־סתר פוליטי רב־משמעות הורגש היטב עוד טרם פורסמו הידיעות ברבים.

השאלה המרחבית הגדולה, אשר היכתה לתשובה עוד בטרם חתמי המצרים על הסכם־הסואץ, היתה: מה התפקיד, אשר מצריים רוצה למלא? החלטת הבריטים לעזוב את הסואץ, ומאמצי ארצות־הברית לפשר בין הצדדים בהתירו דבר אחד: מצריים רצתה אך ורק במנהיגות בלתי־מעוררת בעולם הערבי.

אולם לא היה ברור כיצד יגשו המצרים לגיבוש דרישותיהם — כיצד יעמדו מול התנגדותם העיקשת של חלק מארצות־ערב.

רק סלאח

התמקיד נמסר לסלאח סאלם, האיש המוכשר, בעל כוח־הדיבור, שהיה אחד ממייסדי אירגון־המחתרת, אשר הפך במרוצת־הימים למועצת־ההפיכה. אם מישוה יוכל לגבש את הערבים מאחורי מצריים, יהיה זה רק סלאח, סבר גמל עבד־אל־נאסר. אולם משקיפים רבים הטילו ספק באפשרות של גיבוש ארצות־ערב ביום מן הימים.

אזרחי־ישראל כמעט ולא שמו לב לכך. הודעת רדיו קהיר על התפטרותו — או סילוקו — של רבי־סרן סלאח סאלם מתפקידו כשר־ההדרכה והאיש מספר 2 בכת הצבאית השלטת, התקבלה רק כמערכה נוספת באופרטה הרבגונית של המדיניות הערבית.

ההסבר המעורפל, כי ההתפתחות באה כתוצאה מהתנגשויות פנימיות בכת השלטת במצריים, נתקבל כמספיק. הפרשה כולה נראתה כסימן נוסף לכך ששליטי מצריים אינם אלא כנופייה של קצינים צעירים, מתוח־עצבים, אשר הופתעו קשות, כאשר הטילם הגורל אל כס־השלטון.

מחבר־המאמרים והכתבים הנזכרים נאחזו בעובדה הפיקאנטית כי במאבק הפנימי האחרון עמדו זה מול זה שני אחים: רב סרן סלאח סאלם ומפקד־כנף ג'מאל סאלם — אף הוא חבר במועצת־המהפכה. לדברי העיתונאים היו פרישת סלאח סאלם ממשרתו ושובו אליה תוצאה של מריבה משפחתית על תיקים בממשלה — מריבה בה מילא האיש החזק של מצריים, גמאל עבד־אל־נאסר, את תפקיד הוויד הוקן, המנסה להשלים בין הנערים הבת־קוסטים.

אולם לאמיתו של דבר לא היו השינויים האחרונים בממשלת־מצריים תוצאה של התנגשויות אישיות גרידא. סיפורי העתונאים הסו את אחד הצעדים בעלי המשמעות הגדולה ביותר, שנעשו על־ידי מדינאי המרחב בשנים האחרונות. לגבי ישראל, היה צעד זה מסיכן עד מאד.

השאלה הגדולה

לפני חמישה חודשים, כאשר החליט גמאל עבד־אל־נאסר, שנתמך על־ידי רוב חברי מועצת־ההפיכה, כי מוחמד נגיב חרג מתחום מנהיגות־הבובות שלו, היה זה בראש וראשונה

הצהרות כלליות

השיחות בין סאלם ומארחו לא חרגו מגדר הצהרות כלליות על רצון טוב ועל הצורך באחדות הערבים. שני המנהיגים שיבחו — הן בפומבי והן בשיחות אישיות — את תוכנית הגיבוש הגדולה של סאלם.

התחנה השנייה היתה ביירות, בירת הלבנון. גם שם דרך שגריר-הרצון הטוב של מצריים על קרקע בטוחה. לבנון ניסתה לשמור על שיתוף-משקל פנימי בין המיעוט הנוצרי הגדול והרוב המוסלמי, לששה עיניים מודאגות בסוריה השכנה, שמרה על נויט ראליות בסיכסוכים שפרצו בפנים הליגה. על כן נטו הלבנונים לצדד במצריים יותר מאשר ביריבותיה.

הלקוחה השלישית והעיקשת ביותר ב-רשימה של סאלם, סוחר-האחדות, היתה עיראק. שבירת התנגדותה של עיראק הצליחה כמה וכמה וזיתורים. השליט הפוליטי של עיראק, נורי אל-סעיד, הבהיר זאת ל-סאלם עוד בשיחה הראשונה.

עיראק, שהיתה פרו-בריטית משך כל השנים בהן שאג האריה הבריטי במרחב, נקטה בקו אנטי-מצרי, ובהיותה מדינה גדולה במרחב, לא ראתה כל צורך לסטות מעמדתה, גם לאחר שהפכה השאיפה ליבנה.

סאלם בלבנון. כאשר הגיע שליח-מצרים לביירות, קיבלו אותו אלפי מפגינים כגיבור. תוכניתו איחדה סביבו את רוב הנוער המשכיל של הלבנון, שראה בה צעד נועז, נסיון לחרוג מתחומי הפוליטיקה המסוכסכת של הליגה הערבית, המכוון לאיחודם של עמי ערב. אולם בביירות ערביות אחרות, כגון בגדאד, נערכה לו קבלת פנים צוננת ביותר. ההמונים לא נזעקו אל מסוסי, לא הריעו לכבודו, לא נשאו אותו על כפיים. במקום ראיית העובדות הרחבה, הכוללת, באו חישובים פוליטיים צרים של השושלת ההאשמית.

התחנה הראשונה של סאלם היתה ריאד — עיר הבירה המדברית של סעוד אל-סעוד, מלך ערב הסעודית — העיר הגדולה שהאוהלים-בדווים וארמונות מאווררים. הן סעודים ערכו לו קבלת פנים מפוארת, כראוי לנציגה של בתי-בית נאמנה.

מאז שנת 1942, כאשר ביקר המלך פאר רוק בריאד ושהה בארמונו של שליטיה-מדבר המנוח, עבד אל-עזיז אל-סעוד, היו היחסים בין סעודיה ומצריים ידידותיים ודוקים. כאשר הוקמה הליגה הערבית, כבר היה הציר קהיר-ריאד עובדה מוכרת בחיים המדיניים הערביים.

המהפך הצבאי, אשר שם קץ לשלטונו של פארוק, חולל סערות-חול קלות בערב הן סעודית. כמה רמזים מלאי מחמאות על קדושת-המלוכה בארץ-מולדתו של הנביא ה' מינו את כל הרגשות הרעים. סעודיה ומצרים שבו להיות ידידות ובנות-ברית נאמנות.

הידידות לא היתה מושלמת במאה אחוזים. אמנם אל-סעוד, שליט ארץ-הנפט ועולי-הרגל, נרגע במקצת. אולם הוא הוסיף לחשוש כי מצריים תפזול לעבר יריבי משפחתו המושבעים, ההאשמים, השולטים בירהף ובעיר ראק. סוכניו בקהיר עקבו אחרי המתרחש, ניסו למנוע פזילות-עין מסוג זה על ידי יצירת זרם פרו-סעודי בחוגי השלטון החדש במצריים.

סאלם בסעודיה. בשיחותיו עם מלך ערב הסעודית, הירבה סאלם (שמאל) בדיבורים על העבר המפואר של הערבים, על הצורך בשיתוף פעולה הדוק, ניסה לחזק את היחסים עם סעוד. כי ידידותו של סעוד, השולט על שתי הערים הקדושות לאיסלם, מדינה ומכה, (למטה) חשובה ביותר לכל מדינה השואפת לכתר מנהיגות בעולם הערבי. מצבה הכלכלי והכספי האיתן של סעודיה וזרם הדולארים השוטף אליה תמורת הנפט, מחזקים ביותר את ערכה של ידידות זו, הופכים אותה לדבר מבוקש ביותר, אשר כדאי וכדאי להאבק עליו.

כך או -

סעוד אל סעוד, מלך ערב הסעודית, השתתף כנער במסעות הכיבוש של אביו, שהסתיימו כפילוק המשפחה ההאשמית מחיג'אז. מאז הוכנסה החרב לנדרה. אולם אם עיראק והירדן יוכיחו שזא שכחו את העבר, מוכנה סעודיה לנפנף שוב את החרב.

חוסיון, מלך ירדן, המכוון את האקדה, אינו ידוע כחייל או כמזכיר גדול. אולם כיוורשו של חוסיון, מלך חיג'אז, רואים בו ערבים רבים כאחד משני המלכים ההאשמים היכולים לנקום את כבוד המשפחה ההאשמית על מפתה בירי איבן סעוד.

קבלת פנים צוננת

קבלת הפנים שנערכה לסלח כאלם ב־ עיראק היתה ניגוד גמור לטכסים המפוארים בהם קיבלו את פניו במדינות ערביות אחרות. ההמונים לא הצטופפו ונכבדי העם לא חיכו ביראת־כבוד, כאשר ירד המצרי שחוס העור מן המטוס הורמוני. שליח בודד הופיע במקום, הושיט לסלח הזמנה צוננת מן המלך מייסל השני, שבילה בנעימים, עם כל חברי ממשלתו, בארמון־קייזר מפואר ב־ סאראסאנק.

גורי אל־סעיד קיטר סיגארה ענקית, די־ בר ישר לעניין. עיראק דרשה מחיר גבוה עבור שיתופה בתוכנית־הגיבוש של סאלם: הפסקת התנגדותה המסורתית של מצרים לחיזוק השושלת ההאשמית. אם מצרים רוצה להיות ידידתנו באמת ובתמים, סיס אל־סעיד הערמומי את דבריו, עליה להור כיח זאת במעשים. הוא רצה כי מצרים תתן אישור מאוחר במקצת לתוכניתו של המלך המנוח סייסל הראשון — תוכנית לגיבושן של עיראק, סוריה וירדן למעצמה ערבית אחת.

סאלם היה להוט להגשמת התוכנית שלו: הקמת עולם ערבי מאוחד, שישתרע מצפון־אפריקה עד עיראק, יקבל הוראות ממצרים. הוא הלך עד מחצית הדרך, הבטיח למדינאי עיראק כי מצרים לא תפעל גלויות לשביר רת תוכנית הברית ההאשמית. היה זה מחיר גדול, אבל סאלם קיווה גרוחים גדולים עוד יותר. בהיסטוריה היתה רק דמות סק־ בילה אחת: הלוחם המיסלמי הגדול סלאח אל־דין.

שאלת זעם

סלאח אל־דין שעלה מדרגת נושאר־רומח פשוט לפיקוד על צבא ערבי מאוחד, נושא מיליוני רמחים, מחץ את המדינות הנוצריות שהוקמו בארץ־ישראל עלידי הצלבנים. מצב אותן מדינות בימים ההם לא היה רחוק ממצב הבהב־בדוד של ישראל כיום.

הבטחת הלחש של סאלם לעיראקים כי מצרים תאסוף את ידיה מתוכנית־ההתפשטות ההאשמית היתה כמעט סנסאציונית. אור לם המהפכן המצרי המשיכלי והשפתני התי עלם מאורח־המחשבה המיושן של שליטי המבור.

במצודתו השקועה בין חולות־ערב שמע המלך אל־סעוד את הידיעה על הבטחת מצ־ ריים למצרים, פרץ בשאגת־זעם. עשרים שנה לא הספיקו להשכיח ממנו כיצד כבשו בני משפחתו את ערב מידי המשפחה האשמית. ההאשמים לא סלחו, לא שכחו כיצד גזלו השטח העשיר בנפט מבין צאצאיהם.

אל־סעוד הכריז כי מזמטיו של סאלם עם עיראק היו לא רק בגידה, אלא גם מעשה שטות. הוא הצהיר כי אם לא ישמרו ה־ מצרים את צעדיהם, יקיץ הקץ על הידידות המסורתית בין שתי המדינות.

היה זה איום רציני עד מאד. מצרים לא רצתה לעורר את חמת המדינה שופעת־הנפט, המקודשת למיליוני מוסלמים ברחבי־העולם. ידידותה של ערב הסעודית, הנבירה את משקלה הפוליטי של מצרים בליגה הערבית לאין ערוך. היה צורך לשמור עליה — אפילו במחיר הכשלת תוכניתו של סלאח סאלם.

אח מוכשר וערמומי

בה בשעה שאל־סעוד התרתה, הופעל ב־

אחרת

התמונה, המראה את מלך סעוד־דיה (בכפיה) מנשק את חוסיון, מלך הירדן, צולמה בשעת כי־ קורו של סעוד בירדן, לפני ש־שה חורשים. הכיקור נועד לה־ כיח כי האיבה הישנה נשכחה וכי שתי המדינות הערביות יכולות ומוכנות לפתוח דף חדש של שיתוף־פעולה ויחסי שכנות טובים.

קהיר זרם פרו־סעודי חזק. בראשו גמאל סאלם המוכשר והערמומי, אחיו של סלאח.

סלאח סאלם מיהר לשוב הביתה, הגיע אל אוזנו של עבד אל־נאסר, הצליח לישר את ההדורים. כעבור ימים מספר, לאחר כמה ישיבות קדחתניות, שב סאלם ויצא לדרך, כדי למכור את תוכנית־האיחוד שלו.

לפני שבועיים, כאשר הגיע סאלם לירדן, נמנע מלדבר על שיתוף־הפעולה השקט של מצרים עם תוכנית־ההתפשטות של עיראק. במקום זה ריכז הוא את תשומת־ליביו־הצהרותיו בבעיית יחסי ישראל־ירדן — הבעייה שהיתה חשובה לירדנים יותר מ־ כל. הוא הצהיר בפומבי ובחדרי חדרים כי מצרים תעמוד לצד ירדן.

כאשר נשאל סאלם עלידי אחד הפלאחים

מכה ניצחת

המדינאים הפרו־סעודיים טענו כי סאלם שב וסטה מן הדרך, חזר על הסכמתה ה־ פושרת של מצרים לפוראציה האשמית חד־ שה. הפעם הצליחו מדינאים אלה להכות את סאלם מכה ניצחת: גמאל סאלם הפרו־סעודי נתמנה לתפקיד סגן־ראש־ממשלת מצרים. סלאח סאלם חזר לקהיר כהרף עין. הוא ראה במינוי אחיו סטירה בפניו. הוא לא היסס להופיע לפני מועצת־ההפיכה, לטעון כי מתנגדיו הציבו את שאיפותיהם האישיות מעל לרעיון הנעלה של איחוד העולם ה־ ערבי.

אפילו ערב הסעודית עתידה להכיר ב־ ערך הגדול של גיבוש כוח ערבי לאומי, הכריז סאלם. אחר עזב את תפקידו.

רדיו קהיר התעלם מן הרקע האמיתי של הסכסוך שיהיה להסתלקות דמות של "חוס" שה זמנית. בה בשעה הפגיש עבד־אל־נאסר את שני האחים הרצה לפנייהם על הצורך בשיתוף־פעולה שקט. פתע הפסיקה אותו קריאה טלפונית: איסמעיל אל אוהרי, ראש־ ממשלת סודאן הפרו־מצרי, התקשר מחרטום, דרש ממצרים להפסיק לכבס את וכבס־ המלוכלכים שלה לעיני כל העולם, תבע ל־ החזיר את המנהיג הפרוש לתפקידו.

למחרת בבוקר נתבשרו מאזיני רדיו־קהיר כי סאלם דחה את חופשתו, חזר לתפקידו.

לא נאמר דבר על הרקע האמיתי של ה־ פרישה והחזרה לתפקיד. העם המצרי ברובו לא הכיר רקע זה. אולם במסדרונות משרדי הממשלה של קהיר, ובארמונות המסוארים של ריאד עבר לחש רב משמעות: סלאח סולם חזר לתפקידו — בעיקר תודות לקש־ ריו המצויינים. הוא חזר לתפקיד במלוא מובן המלה, ינסה לגבש את העולם הערבי בכל מהיר.

סכנה לישראל

סיומה של פרשה זו גרם לכמה וכמה ישראלים שינשמו לרוחה. אישים ישרא־ ליים רבים עקבו אחרי המתרחש, ידעו היטב את סכנה אשר תישקף לישראל, אם יסתערו כוחות ערביים מתואמים על גב־ לותיה.

העובדות כיום: לא ירדן ולא סוריה מה־ וות סכנה לישראל. שתי המדינה חוששות מפני צה"ל ומכבדות אותו. האויבת ה־ צפונית הנוכחית, עיראק, רחוקה מגבולות ישראל, מכדי לפתוח בהתקפת־פתע מוחצת.

אולם מצבה של מצרים שונה: היא קרו־ בה לישראל ומסוגלת לפתוח בפעולות גר־ חבות גדה. מצרים המסוחררת מהצלחו־ תיה המדיניות ומן הנשק הבריטי, אשר שב לזרם אליה, עלולה לאחד מסביבה את מדי־ נות־ערב, לפתוח את ירדן להצטרף לתוכ־ ניתה על ידי הבטחות להתקף את ישראל.

שלא כמדינות ערביות אחרות, לא נבעתו המצרים מפני מעשי תגובה ישראלים, הו־ סיפו לבצע מעשי־תוקפנות בגבול הדרומי של הארץ. לוחמי־גרילה מאומנים היטב יצ־ או מעזה, הטרידו ישובים ישראלים מבני־ דרים, חיבלו בצניור המים לגב.

אולם חומרי־הנפץ המסוכן ביותר לא היה טמון במי־קשים שהפסיקו את זרם המשי. הוא היה טמון במקום אחר לגמרי: בהמשך מאמציו של סאלם לאחד את העולם הערבי, להצליח במקום בו נכשלו כל השליטים הערביים מאז סלאח־אל־דין.

העם

36 אלף אזרחים חשופים

שאר האזרחים אף לא שמו לב לכך. הם הלכו אותו יום ועסקו בעסקיהם, כאילו לא קרה כלום. הם התלוננו על הקיץ שאין לו קץ, שמחו על הקיץ שנגמר סוף סוף, קראו על רעידת האדמה באלג'יריה ועל ה' הכנות לפלישה לאי קמיו. כאילו היה זה יום רגיל.

אולם אותו יום האשון, השבוע, התכוננו 35 אלף אזרחים ואזרחות ליום החשוב ביותר של כל חייהם. מכיון שכולם היו רוקים ורוקיות, לא יכלו להשוות את ה' מאורע ליום הכלולות. מכיון שאיש מהם לא שרר עדיין בצה"ל, לא יכלו להשוותו ליום הגיוס או לקרב הראשון. אולם גם בלי זה ידעו היטב את חשיבות המאורע.

אזרחים אלה לא היו בני-חורין לבטא את רגשותיהם. מגילת העצמאות טרם חלה עליהם. לכל אחד מהם היה שליש בבית, ש' הוביל אותו בידו למקום שלא רצו ללכת אליו.

בכל זאת היו הם האזרחים החשופים ביותר של מדינת ישראל: תלמידי כיתה א' ש' טעמו השבוע את טעמו של יום לימודים ראשון. הם היו חיל-האספה של 36 אלף תלמידי בתי הספר העממיים.

אזרחים אחרים יכלו להסתכל עליהם מל' מעלה למטה, לחשוב את עצמם לאנשים גדולים. להם זה לא היה איכפת. הם יכלו לחכות. אמנם לא היו עדיין בעולם כש' נולדה מדינת ישראל, ועל כן לא יכלו להי' חשב לחתיקים. אולם הם ידעו, בסתר לבם: צוחק הצוחק אחרון.

אזרח

קובע בוער

רק אלוהים יודע מה קרה ו' סיכמה ב' שעתה ועד-החקירה אחת את מסקנותיה על תאונה אוירית בארץ. השבוע, כשפרסמה ועד-החקירה של אסון מעגן את מסקנ' תיה שלה, היה ברור לגמרי שלא רצתה להיכנס לתחומי של אלוהים. במקום זה אמרה את הדברים שכל אחד ידע אותם ממילא*.

היתה זאת, אולי, תוצאה הכרחית של הרכב הועדה עצמה. כבר למחרת האסון התפלאו אנשי-האוויר שלא נתמנתה ועדה של חוקרים מקצועיים מחיל-האוויר, הבקי' אים במלאכה זו. אמר השבוע אויראי אחד: "היה בועדה עורר-דין, והוא התעניין בצד הפורמלי של הגשת הרשימות. היתה בה קצין מקצועי, והוא התעניין בנוהל ונוהל, ובבעיות של משמעת. היתה בה רק איש אוירי אחד, והוא היה עסוק מאד למנוע את החקירה בכיוון אחד שהיה חשוב באמת: גילוי האו-איים לאי-הסדר, לאדישות ול' הזנחה השוררים בחיי התעופה האזרחית ב' ארץ. כי לו באמת חיפש את האחראי, היה מוצא את עצמו".

אני סומך עליך... מסקנות-החקירה היו אוסף של עובדות, שרק לחלק קטן מהן היתה שייכות כל שהיא לאסון עצמו. לכן הובילו העקבות לאנשים בודדים, ש' הוזכרו בשמות, וגם למוסד שעליו הוטלה האחריות בצורה אילמת: קלוב התעופה. אך הועדה, שקבעה את הליקויים, שכחה לשאול את השאלה העיקרית: כיצד יכלו ליקויים כאלה להתקיים בשטח אשר כמעט כל האחריות המעשית לו רובצת על אחד מחבריה שלה?

אנשי האוויר לא שתקו השבוע, הטיחו האשמות כבדות בפניו של עמנואל צור, ה' איש המרכזי בענף התעופה האזרחית. בין השאר:

צור לא התעניין מעולם בשיטות ה' הדרכה של קלוב התעופה. פעם שלח הוא איש של אי-על ללמוד את שיטות ההד' רכה של הקלוב. כשביקש ממנו מדריך ה' קלוב לתת לו הנחיות ברורות כיצד להד' רכו, השיב צור: "עשה מה שתמצא ל' נכון. אני סומך עליך". מעולם לא נשלח איש המחלקה לחקור את שיטות ההדרכה בקלוב.

אין בארץ שום חוק אוירי ושום חוק * פרט לסענה שהאסון בא עקב הזדקרות המטוס, דעה שנפסלה בחריפות על-ידי רוב הטייסים שהתענינו בפרטי האסון.

בקרב תוכל לעיין בעתון אנגלי, ערוך לפי מיטב המסורת הניוירוקית, אם תתגשם תוכניתם של חוגים אמריקאיים רשמיים בארץ לנצל את הכספים המוקפאים של חברת התעופה טי. ו. אי. להוציא עתון יומי, שיהיה אמריקאי הן בצורתו והן בתוכנו, להטיס מהדורות מיוחדות שלו לתורכיה, קפריסין ויוון.

ייתכן כי ממשלת אוסטרליה תסיים את המשא ומתן שהופסק עם הממשלה היהודית, תעניק פיצויים ליהודים. שמועה שעדיין לא אושרה אומרת כי ברית המועצות רמזה לממשלת אוסטרליה שהדבר רצוי, אולם אין היא מציינת מדוע נקטו הסובייטים עמדה זו כלפי אוסטרליה, בה בשעה שעמדתם בשאלת הפיצויים כלפי גרמניה המזרחית שונה בתכלית.

אחיו החסימה לא יופעל בבחירות לכנסת הבאה, אם תתקבל הצעת חוגי מפא"י המקורבים לבי. ג'י. חוגים אלה ישאפו להשיג בבחירות רוב גדול ככל האפשר, להקים גוש פועלי (הפועל המזרחי, מפא"י, אחדות העבודה, מפ"ם) בכנסת הבאה, להעביר מיד חוקת בחירות חדשה, מבוססת על השיטה האזרחית, אשר גם מפ"ם מעונינת בה — בתנאי שמסמני-האזרחים יתחשבו בריכוזי ההתיישבות שלה. לפי הצעת בן-גוריון תפורז הכנסת השלישית מיד לאחר העברת חוקה זו ויערכו בחירות חדשות.

משרד עצמאי להסברה יוקם מיד לאחר הבחירות לכנסת, בעקבות הצלחתו הגדולה של מנהל ההסברה בראשותו של השר בלי תיק, זלמן ארן. כשר ההסברה ימונה כמובן ארן עצמו. עוזריו יהיו: דוד תשר — מנהל כללי, הרי זינדר — מנהל אגף עיתונות, משה פרלמן — מנהל אגף עיתונות חוץ. ד"ר ששניהו שפירא — מנהל אגף השידור.

לעומת זאת נותן משרד-החוק פחות אומון בכוחות-ההסברה הישראליים. מינה מומחה אמריקאי ליחסי-ציבור, שיגיש לו דין-וחשבון על שירותי ההסברה באמריקה, יציע הצעות לשיפור המצב.

נראה כי שרת יצליח לרכו מסביבו כוחות רציניים בקרב מפא"י, עוד כשרם יגיעו הדברים להתמודדות סופית בינו לבין ב' ג'י. בקרב המפלגה שורת כיום הויעה כי בה בשעה שמסביב לבן-גוריון מתרכזים כמה ממנהיגי המפלגה, הצליח שרת לגבש למחנהו את מאות פעילי מפא"י ממדרגה שניה, אשר לעמדתם יש משקל לא קטן.

מפלגת-השמאל בהנהגתו של ד"ר משה סנה עזוזה להתפרק עוד לפני הבחירות. בימים האחרונים, כנראה כתוצאה מחתימה של אנשי מקי", עזבו את המפלגה, המונה כמה מאות חברים, ארבעים איש, ביניהם לפחות שלושה ממנהיגיה. בין העוזבים: מזכיר הטיק החיצאי של המפלגה.

השבוע עומד לחזור על כנו בעין-חרוד. אחרי מלחמת-אחים של שנים הסכימו עתה שני הצדדים על תוכנית-פשרה לחלוקת המשק הקיים, דבר שמפא"י התנגדה לו עד כה. אחד הגורמים המסייעים: הפילוג במפ"ם, והרצון של מפא"י לקיים יחסי-שלום עם מפלגת אחדות העבודה.

מעמדי-קבע ינתן לפקידים ממשלתיים — בעיקר גבוהים — כדי להוציאם מכלל המיקוח הקואליציוני-פוליטי, אם תתקבל הצעה של כמה גורמים נציבות-שירות המדינה. גורמים אלה מציעים כי מנהלי המשרדים ימונו לכל ימי-חייהם על ידי נשיא-המדינה, יפוטרו רק לרגל עבירה פלילית, או משהו בדומה לזה. לפי הצעה זו לא יוכל השר לפטר את מנהל-משרדו, אלא על סמך המלצה שנתקבלה פה אחד על ידי הממשלה ונומקה בפני הנשיא.

צפה לניתוק יחסים אישיים בין עתונאים ופקידים משרד החוץ. הוראה סודית שהועברה בימים אלה לפקידות הגבוהה של משרד החוץ קובעת כי היחסים האישיים עם עתונאים גרמו לא פעם לנזילות של אינפורמציה חשובה, מיעצת לפקידים להצטמצם ככל האפשר ביחסים עם באי כוח העיתונות.

אם אמצעי הכספיים דלים, תוכל לקבל עזרה משפטית חיים אין כסף, באם תתקבל הצעתם של חוגים משפטיים להקים ליד משרד המשפטים מחלקה של סניגוריה עממית. לדברי חוגים אלה מושלכים אנשים לא פעם לבית-הסוהר, לא דווקא משום שהם אשמים, אלא מפני שאין שאפשרות לשכור להם עורך-דין. כיום ממנה בית המשפט סניגור חנם רק במשפטים ממדרגה ראשונה, כגון משפטי רצח. אולם עם התרבות עורכי-הדין הצעירים יש מקום להקים סניגוריה עממית לכל הרוצח בכך. אם יביא אישור ממשרד-הסעד שמצבו אינו מאפשר לו לפנות אל עורך-דין פרטי.

ייתכן כי בעבודה שהתיקונים דיני-עונשין (מאסר ע' תנאי ועוד) הובאו לפני הכנסת יש משום פשרה. הוועד המשפטי חיים כהן התנגד בתוקף לליברליזציה זאת של חוקי-הענישה, שבאה ביוזמת שר המשפטים, פנחס רוזן. לעומת זאת התנגד רוזן לכל תחיקה הקובעת עונשי מנימוס. סבורים שהשנים הסכימו בינתיים, שלא להתנגד איש להצעות רעהו.

אם אתה עומד למיים את לימודיך בטכניון, יש לך סיכויים טובים להשתלם בגרמניה. חברת השילומים מנסה לשלם את בוגרי הטכניון להשתלם בגרמניה על חשבונה, מתוך מגמה ליצור בארץ סגל של טכנאים, אשר יכירו את כל סוגי הציוד הגרמני ואת אפשרויות תיקונו. סיבת השידול: חברת-השילומים יודעת היטב כי גם בעתיד קשה יהיה להביא מהתנאים גרמנים לארץ.

נבחרת כדורסלני ישראל עזוזה להיכשל במשחקי אדיפות-העולם, שיערכו בחודש אבא בבראזיל, אם יעמדו ארבעה מטובי שחקניה בסיבובם לצאת למסע. הכדורסלן מספר 1 של ישראל, אברהם שניאור, מסרב לנסוע, עקב דרישת אשתו להילות אליו לבראזיל. שני שחקנים אחרים, יהודה יגור ומנחם קורמן, דורשים פיצוי מתאים עבור נטישת עבודתם הקבועה. הכדורסלן הרביעי, מרסל חפץ, דורש לחשב לו את זמן הנטישה כשירות בצה"ל, היות ונטישתו המרובות לחוץ לארץ מאריכות את שירותו לשנים רבות.

אזרחי עמנואל צור

מבצע עטלף

מיפגז-אווירי. הכל נעשה דרך אגב, ב' סלפון.

מתקניה-הבטחון ליד שדות התעופה לקויים. בשדה-התעופה של תל-אביב, ממנו ממריאים הטייסים בכיוון לים, אין אפילו סירת-מוטור להצלה, במקרה שהאווירון נופל.

הכרות הענף לתעופה אזרחית שעתים אחרי האסון, בה גולל את כל האשמה על אחרים, היתה בחזקת "על ראש הגנב בוער הכובע".

רוב האיראים סברו, השבוע, שבהתחמ' קה מלחקור שאלות אלה עזרה הועדה, אמ' גם, לחבוש את פצעי דעת-הקהל, אך לא את פצעי התעופה הישראלית, שהם הרבה יותר חמורים.

גישה של תרגולות

בעוד שבחוררי-הדריס של הועדה נערו ה' קרב על מסקנות החקירה (ראה לעיל), נערו קרב שני בשדות התעופה האזרחיים של הארץ, משהו מצא שם לקרב זה: "מבצע עטלף". הוא רצה לרמוז כי לא חסרים ב' חוגי-הממשלה עכברים מעופפים. למחרת האסון הוטלו הגבלות חמורות על קלוב התעופה, ששמו למעשה קץ לכל פעולותיו החשובות. ענף-התעופה אמנם תי' רץ זאת בחירוף סתמי — שמדריך הקלוב שהיה אותו יום בחוף-לארץ — אך כחנתו היתה די ברורה: לרמוז כי אשמה מסיימת

קצרה של הסתייגות, הסכים גם הלוי ל' דחיה נוספת. אמנם היה כידו שפע של חומר — למעלה מ-2000 עמודי פרטיכל ו-300 מוצגים — אולם הוא היה מעוניין בכל האמת.

כהן לא הסתפק בהסכמה סתמית, נתן הוראות דחופות לסדר את כל המשפטים הדרושים ולפיתוחו של תמיר — ועוד כי אותו היום הגיע הסניגור את דרכונו ה' חתום ומחתם בכיסו. בהיפרדו ממנו טפח התובע על גבו ואמר: "תכלה בנעימים". תמיר השיב בחיוך לבבי.

היו אלו ההצדעות האחרונות, לפני שה' שניים יגשו לחקוק סכינים איש בסעודה רעהו.

רכי'אדם

השם אינו חשוב

הוא היה מופיע מדי פעם בפעם בבית משפט השלום התל-אביבי, מאזן למשפטים, משוטט מאולם לאולם, משוחח עם הפקידים והנאשמים. הכל הכירו את גופו המוצק, ראשו המקריח ועיניו קצרות-הרוא, שהס' תתרו מאחורי משקפיים עגולים. אולם איש לא ידע את שמו. כאשר היה נשאל לשמו, היה משיב בפשטות: "השם אינו חשוב. אני אדם".

בעת אחד מביקוריו בבית-המשפט, עמד גנב להשתחרר. אולם לא היה לו כסף לקנות בולים לתעודת-השחרור. המשטרה לא רצ' תה לנהיג לו. האלמוני הוציא לירה, שלם את דמי הבולים. הפושע המשוחרר לקח את כתובתו של האיש, הבסית להחזיר לו את הכסף.

בשבוע שעבר שב האיש והופיע בבית המשפט. הוא סיפר לפקידים בחיוך כי הלירה לא הוחזרה לו. בו ברגע הובא נאשם לאולם. היה זה אותו הגנב. עתה הוטל עליו לשלם 20 לירות קנס. או להאסר לעשרה ימים. בכיסו לא היה אף פרוטה. האלמוני עצר את השוטרים שרצו להעביר את הגנב לכלא. הוציא מכיסו עשרים לירות, שלם את הקנס. הוא אמר כי הוא מאמין שעשרים ואחת לירות יוחזרו לו בזמן הקרוב ביותר.

הגנב היה מוכה-תמחון. הפקידים החלימו מבטים מלאי-ספק.

אורחים

אנשים מפורסמים

ברתה ארנון גולדה במזל של אנשים מפורסמים. עוד כילדותה, באנגליה, ישה על ברכיו של שלום אש, שמעה סיפורי אגדות מפי מקס גורדאו וחיים ויצמן. מאו' חר יותר, כאשר עברה לארצות-הברית ו' נישאה לפרוץ גייריקי, לא ניתקה את קשריה עם גדולי העולם. היא הרבתה במסעות על פני אירופה, שוחחה והתכתבה עם ברי גרד שאו, החליפה מכתבים ידידותיים עם וינסטון צ'רצ'יל.

אולם ברתה לא הסתפקה בהתכתבות וב' שיחות. היא עצמה החלה לפרסם מאמרים ושירים, הצטיינה בפעילות ציונית יסודית אלית בעיר מושבה חדמיר, מדינת ניו יורק.

"אדיסון חדש". בשנים האחרונות הת' רופפו קשריה של ברתה ארנון עם איש העולם הרחב. הסיבה: שני אישים ידועי שם צצו קרוב אליה — בתוך משפחתה ממש. בתה חובל ג'וי, הצטיינה כמשוררת ומלחינה, ערכה תוכניות טלוויזיה רבות. אולם עוד יותר הצטיין בנה, ג'פרי אלס, שהפך לאחד הכוכבים העולים של האדרי' כלות האמריקאית.

פרסומו של ג'פרי ארנון הגיע לשיאו בחודשים האחרונים לאחר שיצא לאור ספרו האדריכלות והאקלים. בספר זה פיתח ה' אדריכל הצעיר תיאוריה מהפכנית, קבע כי אם ייבנו הבתים לפי תוכנית מסוימת ומ' חומרים מסוימים, לא יהיה בהם כל צורך במתקני חימום, או קירור: מידת-החום תהיה יציבה במשך כל ימות השנה.

העיתונות המקצועית והבלתי-מקצועית היתה מלאה התלהבות, כיתבה את ג'פרי ב' שם "אדיסון חדש". הוא הוזמן לערוך הר' צאות ברחבי-העולם, הופיע בטלביזיה, הו' צג לפני הקהל על ידי כוכבות יפות-גזירה. האם, לה הוקדש הספר, התעלמה מן ה' פרסומת הרעשנית. מאמתי היו מוסיג ל' כיוון אחר: היא ידעה כי ישראל זקוקה

קס את עבודתם כשראו גבר גבוה ויפה תואר נכנס לשטח הנמל. הם שיפשו עיניהם כדי להיווכח אם אינם חולמים. כי אותו גבר לא נראה זמן רב בסביבה זאת.

אחרי שביתת-הדימאים הגדולה, שהפכה לפ' ני שלוש שנים את הארץ על ראשה וגרמה למהומות-הרחוב הראשונות במדינת ישראל, (העולם הזה 734 והלאה) הוחזרו בהדרגה כל פעילי המרד לים. מנהיגי ההסתדרות נר' כחו לדעת כי חוט-השדרה של המורדים נש' ברה, לא ראו עוד טעם בהתנקמות אישית. אולם איש אחד הוצא מן הכלל: הקצין השני נמרוד אשל, אליל ימי הראשית של השביטה. הוטל עליו חרם ימי.

ג'ן-העדן האבוד. אשל, קרובו של משה שרת, שגדל בים משתר נעוריו, בשלות הפלמ"ח, ההפעלה וצ'הסוחר הישראלי, לא השלים בלבו עם הגזירה. הוא מצא עבודה כגנ, חי עם אשתו היפהפיה, ברכה, בצריך אוסטרי בידאליה, תל-אביב, מול האליל השני של השביטה, רבי-החובל "אייק" אה' רונוביץ. הגעגועים לים, ג'ן-העדן האבוד, כירסמו בו. הוא התמסר יותר ויותר ל' פוליטיקה, נעשה יותר ויותר קיצוני, עד שהפך לאחד מעמודי-התווך של מפלגת-סנה.

בכל זאת לא ויתר על שאיפתו לים. הוא הגיש משפט בהסתדרות, הגיע עד לשלב ה' גבוה ביותר. ההחלטה: ההסתדרות מסכי' מה שיחזור לים, אך אינה יכולה לכפות על חברת שוהם להעסיקה. התמרמר אשל: מי קובע בשוהם, אם לא נציגי ההסתדרות?

תובע כהן ועוזרו תה במקום סכי, טפחה על הגב

החודש נפתרה הבעיה. חברת עתיד הע' סיקה את אשל, שקיבל שוב תפקיד של קצין-שני על סיפון א/ק ריכרד בורכרד. ה' שבוע, אחרי הפסקה של שלוש שנים, חזר אשל, עתה אביה של ילדה שנולדה לפני כמה חודשים, לתפקידו. היתה זאת נקודת' הסיום הסמלית למרד הגדול.

פרשת קסטנר

הצדעה לפני דו-קרב

ביום ה' שעבר שוב נידחו הסיכומים של משפט קסטנר-גריןדאלד לשוב נוסף. ה' פעם באה בקשת-הדחייה מצד הסניגורים: ה' שמואל תמיר קיבל הומונה אויבה — כצי' רוף כרטיס-טיסה הלוח ושוב — מאת יצ' חק שטרנבוך, נתבקש לבקר אצלו בשווייץ ולחטט בארכיון של הרבנות האורתודוכ' סית הקשורה בפעולות-ההצלה של יהדות אירופה. שטרנבוך היה בטוח כי תמיר ימצא חומר מעניין עד מאד.

הסיכומים לקבל את הדחיה לא נראו ל' תמיר מזהירים ביותר: הכל היה תלוי ב' הסכמתו של התובע, חיים כהן, אשר הכריז כי הוא מוכן להתחיל בסיכומים, ובאישורו של השופט, בנימין הלוי.

תכלה בנעימים". חייב כהן היה הפעם אדיב ונדיב, נתן את הסכמתו מיד, חיכה לאישורו של השופט. לאחר הפסקה

הברחת האריגים מן הארצות השכנות.

כספים

סיבה קרובה יותר

"הכלכלה של ימינו דומה לגוף-אדם. כא' שר נפגע אחד מתא-הגוף, חש הגוף כולו כאבים".

השבוע דומה היה כי אימרה זו של ה' רילכלן האמריקאי, שרכסור כזואלסון, נת' אמתה בישראל. הרחק מן הארץ, ליד חופי' סין נתעבו עניי-סערה. תותחים רעמו על האי קמוי. מפצצי הסינים הלאומנים חלפו בשמי סין העממית — ובו בזמן הורגשה תנועה בלתי רגילה בבורסה התל-אביבית: הסובריין, אשר נמצא בשפל מזה זמן רב, התחיל לעלות הגיע ל-25.5, ל' היחידה. ה' דולאר הירקרק הלך בעקבות אחיו הוזהב, עלה תוך זמן קצר ל-25.5, ל' היחידה.

אנשי-הבורסה הסבירו את העלייה לפי שיטת-סמואלסון. אחרים הטילו ספק בכך, תלו את העלייה בשער המטבע הזר בסיבה אחרת, קרובה יותר: המלצת הממשלה על פתיחת הבנק הממלכתי והשמועות על הדי' פסת שטרות כסף ישראליים חדשים. אולם כל ההסברים לא שינו את העובדה: השער עלה.

מזון

החג הושבת

בכל העולם מתחילים החגים כערב-החג ומסתיימים במוצאי-החג. בישראל הסתיים חג מיוחד במינו דווקא ערב ראש-השנה.

חג זה היה ראוי לכינוי חג-הסוכר, או חג-הצרכנים. הוא התחיל בפסח 1954, כא' שר הוגדלה מנת-הסוכר, הועמדה על 1200 גרם לנפש, בתוספת 500 גרם לתינוק עד גיל שנתיים. המנה לא הוקטנה אפילו לאחר ש' חדלו האזרחים לאכול מצות, עברו לאכילת חמץ — עובדה שעוררה תמחון רב.

למעשה, לא היה על מה לתמוה: טיב מנת הסוכר המוגדלת היה גרוע ביותר, ומשרד-הקצוב רצה לתת פיצוי מה לאור רחים אוכלי-הסוכר הכהה והלת. אולם האוצר לא היה מוכן לתת פיצויים לאיש: הגדלת מנת-הסוכר הגדילה גם את הוצאותיו. הוא לחץ על משרד-המסחר וה' תעשייה, ולחצו נשא פרי: השבוע קוצצה מנת-הסוכר 2002 גרם לנפש. הצרכנים מחו קשות על השכחת חגם דווקא בערב החג. אולם משרד המסחר וה' תעשייה השיב להם תשובה חגיגית: מי ש' משתכר בכל ימות-השנה אל ישתה בפורים.

תעשייה

נשק סודי

בין סוגי-הנשק, אשר שיוקה התעשייה הצבאית הישראלית לחוץ-לארץ לא נמנה נשק סודי אחד, אשר נתגלה השבוע ב' מקרה על-ידי יעקב אייזנברג.

אייזנברג, בעל זקרי-הנחישות המהיר, הגיע זה לא מכבר מארצות-הברית, התהלך בין ידידיו כשלגופו מכנסי טרופים וכתונת משי. הוא עישן סיגריות קיימל ריחניות, הדליק אותן בעזרת גפרורים אמריקאיים, ששכנו בקופסה מעוטרת בנצרות חשופות. כאשר התרוקנה הקופסה, החליט יעקב להשתמש בגפרורים ישראליים. הוא ניגש לקיוסק, קנה קופסה כחלחלה ב-25 פרוטות סבין ותקלין, שיפסף גפרור במעטה ה' ורתני.

ההתפוצצות היתה חזקה למדי. ניצוצות ניתזו על חולצת-המשי, השאירו אחריהם נקב, כמו אחרי פגיעת כדור של קולט 45. קורבן-הניסוי של חומר-הנפץ נתקעס: "באמריקה היתה מגיש תביעה ומקבל חול' זה חדשה — אולי אפילו טובה יותר. אבל כאן איני יודע את מי לתבוע — הרי על הקופסה אין כל כתובת!"

אולם כאשר הוסבר לו כי אין צורך ב' כתובה, היות ובישראל יש רק מפעל מונר' פוליסטי אחד לייצור גפרורים, נרגע במק' זה, אמר בחיוך חמוץ: "עכשו אני מבין מדוע הגפרורים כה גרועים ומחרים כה גבוה".

ים

הגרד על הים (סוף)

השבוע הפסיקו פועלי-גמל ומלחים לרגע

המשלחת הישראלית תתמוך בעצם הצעה היוגית להעלות את הבעיה על סדר-היום, אולם אם תועלה הבעיה לדיון, לא תסכים לאיחוד יוון עם קפריסין: הדבר עלול לפ' גרוע ביחסי ישראל עם בריטניה ותורכיה. המשלחת תתמוך רק בהצעה, שתעניק ל' קפריסין מידה רחבה של שלטון-בית ב' מסגרת חברת-עמים הבריטי, תוך מגמה ל' עצמאות מוחלטת בזמן מאוחר יותר.

● צפון אפריקה. ההחלטה על עמ' דת ישראל כלפי בעיית צפון אפריקה, אשר תועלה בעצרת על ידי הגוש האסיאתי-אפ' ריקאי, טרם נתקבלה. משרד-החוץ מעוניין להתיעץ בדבר עם שגרירי-ישראל בצרפת, יעקב צור, אשר הוזמן לבוא ארצה.

הבעיה הינה עדינה ומורכבת, גולמת ב' חובה מאבק של אינטרסים מוסריים ומדיניים. בדרך כלל תומכת ישראל בשיחורום של עמים שונים מעול זרים. אולם במקרה זה עלולה התמיכה בלאומני-צפון אפריקה להיות לרעה. היא עשויה לקלקל את יחסי יש' ראל-צרפת, לחזק את הליגה הערבית על ידי תוספת שתי מדינות — מרוקו וטוניס' — להחמיר את מצבם של יהודי צפון אפריקה.

מכיוון שהמצב היה עדין ביותר קיו אנשי משרד-החוץ שהממשל ומתן בין המנהיגים ה' טוניסיים ונציגי ממשלת צרפת יתקדם ב' מידה ניכרת, יגרמו לכך שהמשלחת הצר' פתית באו-ים תבקש להוריד את הבעיה מ' סדר-היום. במקרה כזה תתמוך ישראל ב' הצעה הצרפתית.

אולם על אף כל הלבטים הבינלאומיים היתה האחירה כדיוני משרד החוץ בהירה יותר מן הרגיל. לנציגי ישראל באו-ים נש' קפה עצרת נעימה למדי: לאחר הכל, קל יותר לדון בצורות של אחרים.

המשק

הבדים דיברו

כל איש-עסקים טוב נוהג להציג לראווה דווקא את מוצריו המעולים. אריה מוגלני' צקי, מנהל מפעלי-המשי אמר:ן רייון ב' פתח-תקוה היה איש עסקים טוב. אולם השבוע, כאשר ביקר שר-המסחר והתעשייה, סרן ברנשטיין, במפעלי-המשי, הוצגו לפניו רק בדים מושושטי-צבע, מקולקלים למחצה.

הבדים הוצגו בפני השר ככוננה תחילה. הם כמו דיברו בעד עצמם, סיפרו על הת' פתחות המפעל ולבטיו: בראשית פעלו ב' מקום רק 12 גולים. אולם לא עבר זמן רב ומוגלניצקי הצליח לגייס הון אמריקאי, קנה 48 גולים אוטומטיים הגיע למקום השני ב' ארץ בייצור אריגי-משי, שאף לעלות למקום הראשון.

שיתוף-פעולה הדוק. מפעלי-המשי של מוגלניצקי לא עלה למקום הראשון: ב' מקום זה עמדו מפעלי משי זקס, שעברו תוך שיתוף-פעולה הדוק עם ארגון — מפעל הצביעה המשוכלל היחיד בארץ. מו' גלניצקי נזקק אף הוא לשירות הצביעה וה' הדפסה של ארגון, סבל קשות: 60 אלף מ' תוך 80 אלף מטרים של אריג, שנמסרו להדפסה, הושחתו לגמרי.

מראה הבדים המקולקלים פעל את פער' לתו. שר המסחר והתעשייה נדהם, היטה אוזן לבקשתו של מוגלניצקי לאפשר לו להביא מכונות הדפסה משוכללות מארצות הברית, להקים מפעל-צביעה משלו. הוא ידע היטב כי הקמת המפעל תאפשר לאזרח ה' ישראלי לקנות אריגים טובים יותר במחיר' רים זולים יותר, תנחית מהלומת-מוות על

הארץ

למכירה גרוטאות-ברזל וצניעות פטרי' לה (דבר).

ישראל רביש, תל-אביב.

נא לפנות אל איגוד הרוקוקות ה' צעירות.

הגאון שהתפרץ התוצה נתקלח (ה' ארץ).

עוזי שדה, בני-ברק.

הלואי ויכולנו גם אנחנו, בשרב הזה.

מפנים את תושבי-העיר שנפגעה ברעל (מערב).

דוד שטייר, חיפה.

למקום הוזעקו 15 אלף חיילים ה' מושים במשאבות-יבשה.

לסיגנון-בניה חדש, שיהלום את אקלימה ההפכך, הפליגה במטוס, כדי לפלס את הדרך להמחשת התיאוריות של גיפרי על מיי שורי המולדת השנייה.

השבוע עברה ברחה ארונין, כסופת-השער וזוהרת-העניים, על פני בתי-מסחר הספרים של תל-אביב. היא היתה מאושרת: ממקור רשמי הובטח לה כי בנה יוזמן לבנות שני כונים בישראל. רק דבר אחד העכיר את רוחה: היא לא הצליחה למצוא אף טופס של הספר, כדי לתיתו לאנשי משרד-הפיתוח. בכל מקום נאמר לה כי הספר אול

לירות הקהל רצה לדעת

חברי קיבוץ כפר מנחם לא רצו לדבר השבוע על נושא אחד — על כל פנים, לא עם זרים. הנושא: שני יצורים זעירים, ש' היו מוטלים בעריסה כפולה בבית-החולים קפלן, במרחק של חצי-שעה נסיעה מן הקיבוץ. נהגיה-אוטובוס היה הראשון שהביא את הבשורה: תאומות נוספו על אוכלוסיית המקום. אנשי הישוב בן ה-18, אשר התרגלו זה מכבר ללידות חדשות, קיבלו את הבשר רה בהתרגשות קלה שבקלות.

ימיים לאחר מכן הפכה ההתרגשות לרטט של מבוכה: התאומות היו תאומות סיא

מסך שתיקה. אילו אירע הדבר במקום אחר בעולם, או אפילו במקום אחר בישראל, לא בקיבוץ, היו השבועונים והעתונים מלאים בתמונות הילדות ובנייה-משפחה ובמאמרים מפורטים.

אולם הקיבוצים אינם אוהבים לחטט ב' אוננו הפרטי של אדם. מסך-שתיקה נמרש מסביב להורי התאומות.

על אף כל זאת הפכה הולדת-התאומות למרכז סנסציוני בארץ. הקהל לא רדף אחרי סנסציות, היה מעוניין יותר לדעת פרטים על תאומים סיאמיים בכלל ועל ה' פכשם הרפואיים, אשר מסביב לפרשת-ה' תאומות.

ההורים היו נורמאליים ומפותחים כהלכה. הם נישאו לפני חמש שנים, וזוהי הלידה הראשונה במשפחתם.

צילום-רנטגן שנעשה לאם לפני הלידה גי' לה שתי גופות נפרדות של תינוקות. הרוץ' אים סברו כי הלידה תהיה קשה, החליטו ל' בצע ניתוח קיסרי.

בעייה רפואית. אולם מה שנראה כני' תוח-שגרת הפך לבעייה רפואית ממדרגה ראשונה: נאגלה כי התאומות מחוברות יחד, מן החזה עד המתניים, אם כי הן מ' סוגלות להניע את ראשיהן, ידיהן ורגליהן בנפרד.

חלפו יומיים עד אשר סימיו עובדי בית' החולים, בשיתוף-פעולה עם כמה מגדולי הרופאים הישראליים, את בדיקת-התאומות, החליטו על ניתוח נסיגני. אף על פי שצילומי' הרנטגן גילו שני שלדים נפרדים, קשה היה

אדריכל ארונין וכוונת-טוביה ארזן פראנסיס במקום פרסומת, שיכונים בישראל

ביקש את המוסלמים להרחיק מן המקום את קברותיהם, להעבירם למקום אחר. המוסלמים לא נאותו לבקשה. לפי הא' מזה המוסלמים הקיימת, אין להעביר את קברו של 'מי ששימש בקודש' למקום אחר. הצעתם: להקיף את הקברות בשר' שרת נאה.

אולם אבא חושי אינו האיש הנכנס בקלות, ביתוד כשמרחת לגוד עיניו תמונתו של ג', וביחוד כשהאויב הוא שלד של אדם שמת לפני דור. הוא התקשר עם מנהיגי העדה הבאהית, שראשה שהה אותה שעה בשווייץ, גילה להם שבני שנים מדיירי ק' ברות הם באהאיים. הבאהיים לא ראו כל סיבה להרגיו את ראש-העיר: הם העבירו את המתים.

בנים אכזרי בוסר. בהיודע הדבר למוסלמים, התפשטה ביניהם תדהמה גדולה. היה ברור: אין זה אלא מעשה נורא של חילול-הקודש. כי האנשים נקברו כמור' למים, ולכן היו מוסלמים. אם בניהם עברו בינתיים לדת כופרת ואכלו בוסר, האם בשל כך תקינה שני אבותיהם בגן-העדן? היחסים בין שתי העדות, שהיו תמיד ידידותיים, נמתחו ביותר. הבאהיים, אנשי שלום מטבעם, הבטיחו כי הענין ייושב עם שוכו של האפנדי, מנהיגם. אך מאמיני הנביא לא מצאו בכך נחמה. השבוע עוו עמדו על משמר קברותיהם, כשמנוי וגמור עמם להגן על עצמות אבותיהם מפני מגעו של ראש-העיר.

לברר באיזו מידה מחוברים האיברים הפנימיים של התאומות.

הן הוכנסו לאולם-הניתוחים. הניתוח נועל על ידי המנתח הראשי של בית-החולים, ד"ר זאב טבע. שני עוזריו פיקחו על נשימתם של שני הגופות הזעירים. קבוצת רופאים' אורחים התכוננה בניתוח בעניין.

לאחר חצי שעה נגזזה כל תקווה להפרדת התאומות: בניתוח הנסיגני נתגלה כי יש להן כבד גדול משותף. אי אפשר היה אפילו להפרידן, תוך תקווה להצלת חי' אחת מהן.

בה בשעה שמבחינה תיאורטית יכלו ה' תאומות הסיאמיות להישאר בחיים, היו סי' כויהן לחיות קלושים ביותר. לאורך קטעי' גופן המחברים לא נוצר כל עור והאברים הפנימיים נשארו חשופים לזיהום.

בחדרה הקטן, בבית-החולים, הלכה האם והחלימה מן הוועוץ הקשה. בכפר מנחם, חזר האב לעבודתו בשדות. כאשר נשאל כיצד הוא מרגיש, משך בכתפיו: 'איני יודע. חושבני שלא אדע זאת לעולם'.

החיים בקיבוץ נמשכו כאילו לא אירע ד' בר. חזרות-המקהלה נמשכו, כרגיל. בתוך השלווה האופפת את המשק היו עיני החב' רים נשואות קדימה — לקראת מאורעות חדשים, לידות חדשות.

מינוטים אי ששיש בקודש

גן ציבורי הוא דבר חשוב. אין הוא מתאים ביותר לבית-קברות. כך חשב גם אבא חושי כשניגש לנטוע גן חדש ליד מערת-אליהו רבת-הסכסוכים בחיפה. היא

בקרבת עכו, כאשר הרגיש הרועה ברוח מזור, אשר לא היה דומה כלל לריחם של גללי-עצים. הוא הלך בעקבות הריח, גילה את מקורו: גופה כרותת-ראש, רקובה למחצה.

המשטרה שהוועקה למקום לא בוששה לפתוח בחקירה, הצליחה לזהות את בעל הגופה, על אף חוסר האבר החשוב ביותר לזהויו. הנרצח: עלי נימר שייך עלי, תושב כפר תמרה, בגליל המרכזי.

בעשרים וארבע השנים הקצרות, בהן התנוסס ראשו על צווארו, בילה עלי כיאות לגבר בעמיו. חלקות האדמה אשר יוש מאביו העלו קוצים, אולם הפרוטה לא חסרה בכיסו לעולם: הוא הקדיש את לילותיו להברחת בשר וסמים משכרים מן הארצות, בילה את ימיו בבתי הקפה של עכו במשחקי טולה, קלפים, עישון חשיש ולגימת ערק.

כל מכריו של עלי היו בטוחים כי הוא לא יאריך ימים עלי אדמות. אחדים חזו לו סוף מכדורו של שומר-גבולות. אחרים ניבאו שהוא ירעיל את עצמו במנה גדושה של סמים. אולם כל הנבואות לא נתקיימו: עלי נמר שבק חיים דווקא ממחלה נדירה למדי — עודף מזל במשחק-הקלפים.

ברגלים כושלות לגבעה. ימים מספר לפני העלמו של עלי משטח-עכו, גפוצה בעיר השמועה שהוא שיחק עם חבריו למקצוע בפוקר, רוקן את כי' סיהם עד הפרוטה האחרונה, במאות לירות. התנהגותו של עלי עצמו העידה על אמי' תת השמועה: ראשו היה זקוף מעלה מעלה, והוא עבר ממסבאה למסבאה, ב' חברת יצאנית יהודיה, השתכר כלוט.

קרוב לוודאי שהוא לא זכה להתפכח משכרונו. כן מתקבל על הדעת שרגליו על הכושלות הודרכו לעבר גבעת-נפוליון על ידי היצאנית, אשר בילתה בחברתו. על כן פתחה המשטרה בחיפושים אחרי הצעיר' רה, אולם עד כה עלו כל מאמציה בתוהו.

לעומת זאת הוכתרו מאמצי זרוע החוק' בהצלחה בשטח החשודים הגברים. בין העצורים:

● דרוויש יוסף דרוויש (27) מכפר שעב, אשר בביתו נערו, כנראה, משחק-הקלפים הגורלי.

● פואד מוחמד פואד (23), אחיו של יעקוב מוחמד פואד, המכונה בשם 'תוני' והידוע כאחד ממלכיה-הברחה של עכו. תושבי עכו הערבים חייכו למראה ג' המעצרים, העירו: 'למה לאסור אותם? הרי אנשיו של עלי נימר היו מגלים את הרוצחים ומחסלים אותם כמו כלום!'

אולם משטרת ישראל מתנגדת לשיטה של 'דם תחת דם'. אינה מוכנה לתת ל' אנשי העולם התחתון יד חופשית. החקירה נמשכת.

פשעים בראזל בלי ראש

העדר רעה על גבעת-נפוליון המוריקה,

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44

חשבון 882

מאוזן: 1. יריבו הגדול של אליהו; 4. כלי נשק כיתתי; 8. הוא כתב את מזלך בשר ודם; 10. תחמושתה של מרגמה; 12. מס' פיק; 13. סביבה ישרו בפלמ"ח; 16. ט"ז, בצורתו המקורית; 17. ענבניה או אספרגוס; 19. חג החירות; 20. כמנו נשפים המים המעוררים בלילות; 21. בפרק זה של יר' מיהו מבכה רחל את בניה ברמה; 23. רא' שי תיבות שמותיו של עננון; 24. המושבה שהיתה בכיבוש סורי; 26. אות אנגלית; 27. מלה בקשה; 29. קטנות מן הבקר; 31. תעלת שומבין; 33. תנועה לקראת מגע ותיאטרון למעברות, בשדה; 35. סוד; 36. תוצאה הגיונית; 38. ענן, בתנ"ך; 39. רמאי; 41. מידת שטח תורכית, מקובלת בארץ; 43. השמנה היתה תותח; 44. מניעת הלידה עלידי השמדת העובר.

מאונך: 1. משורר צעיר ודובר הכנענים;

2. גיל החופה; 3. ח"כ שמאלי; 5. גידולה העיקרי של ברזיל; 6. בדחן ומוקיון; 7. נאשם שטרם נשפט; 8. חומר נפץ; 9. רפובליקת בנגו; 11. בעל הזיות; 14. בתלמיד קוראים כזה מדי יום; 15. ראש חודש בראשית-יבית; 18. כלי עבודה חקלאי; 20. למסדרה נתקבל צירציל לאחרונה; 22. זכרונה לברכה, היתה צדקת גמורה; 23. תב ביאליק; 25. חמסין, במלה קצרה יותר; 28. השנה שנתו; 30. ניגודו הקטן של ארז הלבנון; 31. קול עב; 32. מנשה ליוסף; 34. סמל המרירות; 36. אותו מייצרים נשר ושמשון; 37. התוצאה החשובה של התפוצצות פצצה; 40. תחת ה' ראש; 42. מוטב, באנגלית.

פותר תשבץ 880

שזכו בפרסי-ספרים
משה אמרתי, ת. ד. 81. ירושלים; מרים שטרן, ק. כברי, הגליל העליון; רות זאבי, רחוב הושע 18, תל-אביב.

המרוקאי אנחנו תמיד

אלמוני נמצא דס הגדול ביפו. המ אין יוצא ואין ב דים, והם (יושבים) אוטובוסים של הסנדלר גויברג (אריה קסווינר) וסימניטוב, המכונה ק גות). מכריו קובלן, מרוקאי שלחם לא יצליחו לסבך בעסק הזה! לא המ כבר מצרות יותר גדולות! צועק תמיד מחפש צרות! פלדמן אומר ב קובלן, הוא שדקר את האלמוני בחוץ קובלן מרגיש בדעה זו, מגיב בהתפרצ

בתו של פלדמן (חיה הררית) חוששו, כי הנדקר הוא פקידהעיריה. תוך כדי שיחה מתברר לאביה כי בתו השיגה סכום כסף, והוא חושד שהיא קיבלה אותו מן המרוקאי, קובלן. כשהוא שואלו, אין הלה משיב לו.

„זהו הסכין שראית?“ שואל אברמוב, החוקר, את מושיקו הכורדי, שמצא את הנדקר. כשמייעץ קובלן למושיקו לקחת את הסכין ביד, מתרגז קצין המשטרה ואומר לו שלא יתערב בחקירת המשטרה. מושיקו רוצה ללכת לעבוד, כדי להרויח על ידי כך את לחמו. החוקר מסרב להרשות לו.

קצין המשטרה, אברמוב (זלמן לביש) פותח ב־ חקירה וחושד מיד כי המרוקאי הוא הדוקר. „אל תנסה להפחיד אותי!“ ראינו כבר גיבורים גדולים ממך! אתה חוקר, או תחקור!“ קורא קובלן. אולם החוקר רומז על עברו: „שלוש פעמים היבאת למשפט בשל קטנות. יש לך עבר לא־כל־כך סימפטי, קובלן. זה הכל רשום וכתוב.“ עונה קובלן, בליגלוג ציני וערמומי: „אתה חושב שאי אפשר להתחיל את הכל מחדש? אחרי שלמדתי להרוג אנשים במלחמה, אפתח חנות־ירקות, למשל. תמיד אפשר להתחיל מחדש. כמו שקונים חליפה בחנות!“ כשקוראים לו בשמו, סימן טוב, רוגז קובלן וצועק: „ממלחמת־השיחורר אני קובלן! אתה תשאל את החברה בגבעתי, מי היה קובלן ומה עשה בכל המקומות!“ בין השאר הציל קובלן את חייו של מפקדו, בנו של בעל הבית, אברשה פלדמן (דן קדר).

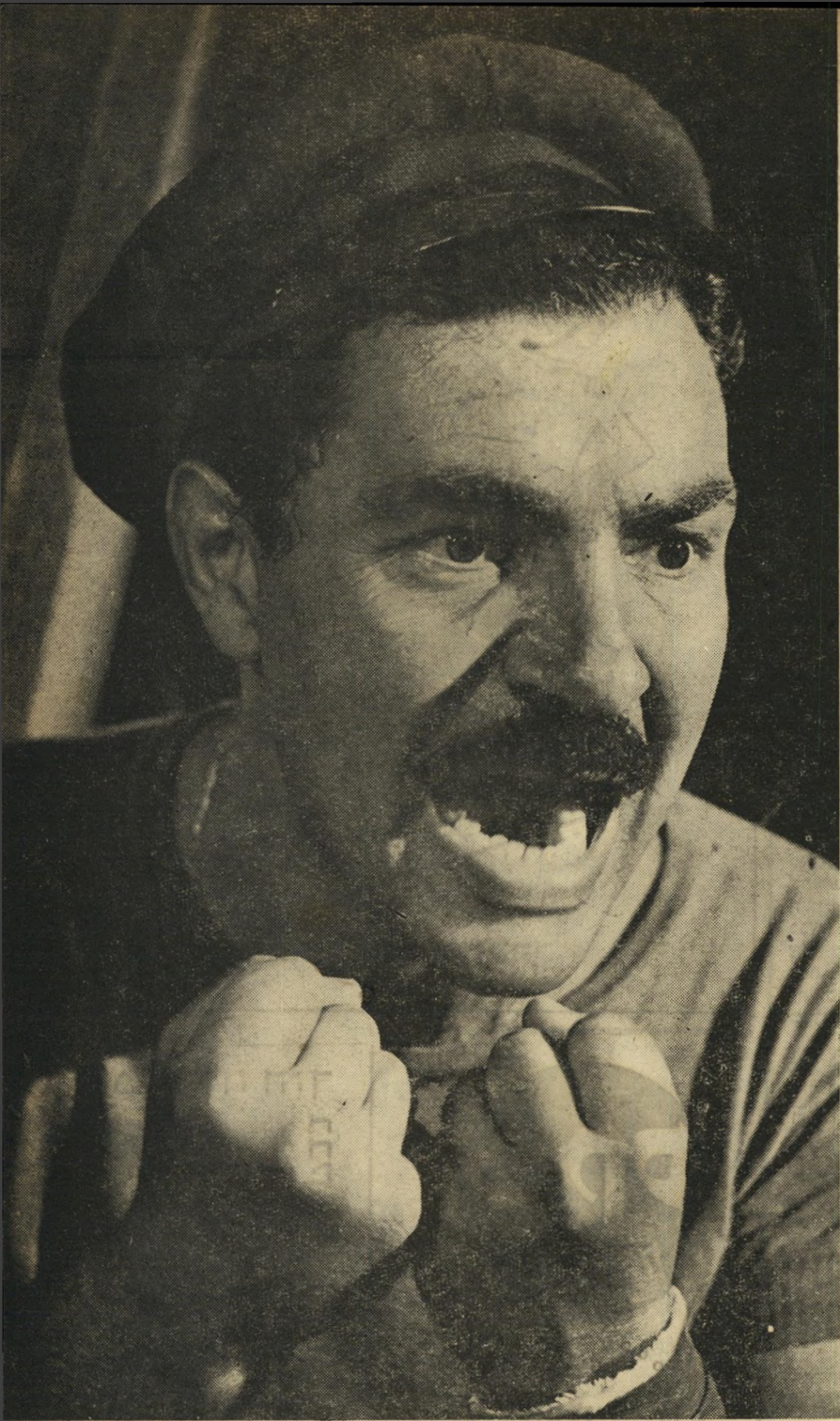

„אתה משגע אותי לגמרי“, אומר קובלן לקצין המשטרה. „אם אתה רוצה לאסור אותי, אז אסור ודי. לי לא איכפת. בין כה יכה אני הי חיי־כלב. למי איכפת אם קובלן חי או מת? מי אוהב את קובלן?“ אברמוב מנסה להשפיע עליו שיתחיל בחיים חדשים. עונה קובלן, במרירות: „להיוולד מחדש בלונדון או בניו יורק? מה אני יכול לעשות? למחוק את המרור? היא מקובלנקה?“ אברמוב מציע לו שיעזוב את העיר וללכת להתישבות. על כך עונה לו קובלן: „תִּיַע זאת קודם כל לעצמי! אני אהבתי מפקדי פלוגות שהלכו בראש אנשים, ולא שלחו אחריהם לקרב!“ במקום זה, בו פרץ הקהל בחיפה במחירי או־דכפיים סוערות, מתנגשת דעתו של העולה החדש עם זו של הוותיק, המציע לו פתרונות מבלי שישמש לו דוגמה אישית לכך. קובלן אינו מתנגד להתישבות כשלעצמה, אולם הוא מתנגד לכך שמישהו ידחוף אותו לשם, כדי לתקן איתו או לפתור בעיה סוציאלית.

מושיקו, הכורדי, מנסה לנחם את קובלן, המרוקאי. זה מול זה עומדים שני טיפוסים של עולים מארצות־המזרח: האיש המשלים עם גורלו, בעל אופטימיות שאין לדכא אותה, והאיש המורד, שאינו משלים, והסובל במעגל מבלי שימצא מוצא. „לא צריך להיות עצוב, תראה, עוד יהיה לך כוכב מזל. עתה רק צריך יהיו לך נכדים גם. אתה שם את האצבעות שלך בראש של הנכד, לא כורדי, לא מרוקאי. זה כמו משי. לא צריך לצעוק, יש משיח. הוא בא לאט לאט, כמו בגרז.“ אומר מושיקו לקובלן, אולם קובלן אינו מתנחם. אין הוא מוכן לחכות כמה דורות עד שיתגה המצב בארץ ומיווג הגלויות יגיע לסימום הי מוצלת. הוא רוצה בפתרון לאלתר, לשינוי היחס אליו; הוא רוצה להתקבל לחברה כחבר שווה־מעמד

הרוכל פלדמן, שונא את קובלן. עולמות זרים זה לזה נפגשים על רקע של דלות ועוני, צפיפות איומה, ברוזים מקולקלים ומטבחים משותפים. כל סיבה אפשרית גורמת להתפוצצות של יצרים. פלדמן, שנשט מושב שנמצא בקו האש של המסתננים על הגבול, טוען נוכח כולם, אחרי מריבה עם קובלן: "מה רוצים ממני? יותר מדי טוב לי? ליקנתי דבש? אחרי הנאצים והמחנות אני צריך להיחרג עלידי מסתננים במושב צור-מעון? זה יותר מדי, לרצות בקצת חיים שקטים וטובים, בלי צרות? לא היו לי די צרות באירופה? מתברר כי סיבת כל העצבנות היא בכך שהעירייה מאיימת לפנות את כל דיירי הבית ולפוצץ את הבניין, מכיון שהוא עלול להתמוטט. לפני הפשע ביקר פקיד העירייה בבית.

בסכין על סף הבית בשטח טרה שמה מצור על הבית, מתחילה חקירתם של החשודים (מימין): מושיק, כורדי, מנקד בלילות (זאב ברלינסקי), לן יוסף ידו, עומד על המדרג וסיבת נבעתי בדרום: "אתי טרה ולא מישוהו אחר! יצאתי ליו פלדמן, האשכנזי: "אתה לוי שהוא בטוח כי המרוקאי, זו למעשה דעת כל הנוכחים. נגד השכנים האחרים בבית.

2

**רק לעתים רחוקות מעז תי-
אטרון עברי להעלות על ה-
במה מחזה החושך באמת
מציאות כואבת. "קובלן". מ-
חזהו האחרון של יגאל, מוסיני-
זון. המבויים עלידי שמואל
בונים, מפר מסורת זו של בת-
היענה. "קובלן" משמש פה
לרובבות אנשים הנמצאים ב-
מצב דומה, אך אם לא הס-
תבכו עם החוק. זוהי קריאת
תגר לשוב הוותיק, שיהדרר
בגורלו ובחיו של קובלן
המרוקאי מאז סוף המלחמה.**

כשנכנס ג'וש, פקיד העירייה (יצחק שילה) מתברר שהוא מפקד הפלוגה לשעבר של קובלן. הוא לא ידע כלל כי קובלן הוא אותו סימני טוב שרחל, בחו של פלדמן, פוחדת מפניו בסתר. טאית האפלות של יפו. ג'וש, שהוא המאהב של רחל, נזכר כיצד לימד הוא את קובלן להס-תער ולרקוד בכידון. הוא מרגיש עצמו אחראי לגורלו.

6

"אתם עושים לי חם בראש!" צועק קובלן, אחרי שערב שלם העליבוהו ועינוהו בחקירות שתיזערו. "הפסיקו להסתכל בי בעיניים כאלה... שאני מרגיש כאילו אני הולך ערום איפה שכולם הולכים לבושים עם עניבות מגור הצות... קובלן היה טוב לשפוך את המעינים שלו, את כל הבטן שלו על גדר התיל בעיראק-סואידן. אבל קובלן לא טוב בשיל לשחות תה עם החברים שלו. מצחיק לשמוע מפי שווארצה מארוקאנר שהוא נלחם בשביל מולדת חדשה!"

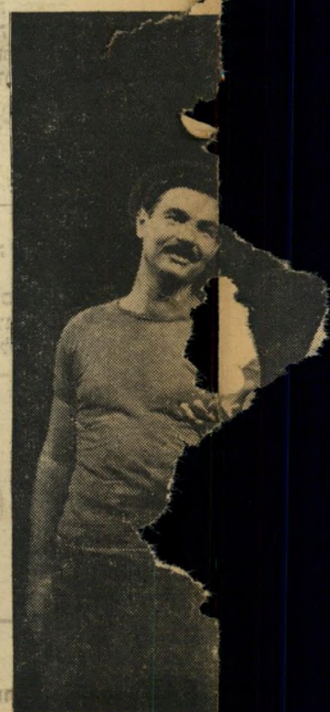
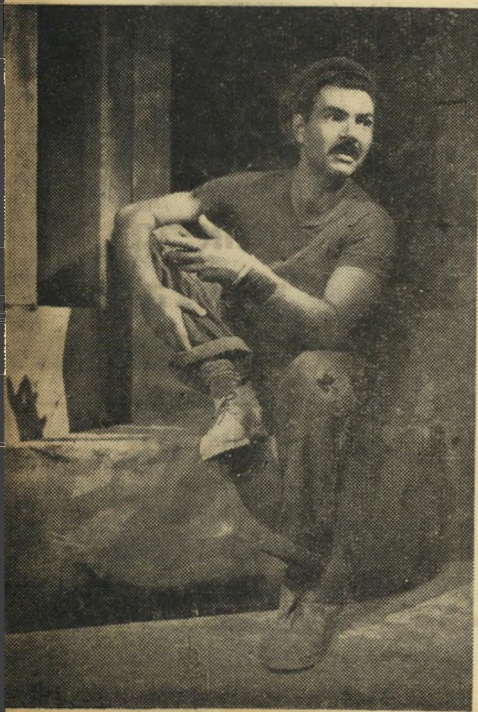
7

מאוויו האמיתיים של קובלן באים לידי גלוי באהבתו לרחל. אולם בשבילו היא האשה הלבנה, הנכספת, שלא ישיגה לעולם. הוא מבין כי זוהי תהום שאין עליה גשר. הוא אומר לרחל, בשפתו המגומגמת: "אל תהי רעה! אני רק רוצה להסתכל בעיניים שלך יותר מקרוב מפני שאני אוהב אותך! אני יודע שזה ככה, מפני שאף פעם לא חשבתי שאת אשה, אלא רק שאני אוהב אותך. אני יודע שהפסדת, אבל אני רוצה שתאמיני שזה לא היה שקר... תני לי היד שלך!" אולם רחל נרתעת ממנו, בבחילה, בזכרה כיצד ארב לה בסימטאות. אינה נותנת לו את ידה, לא עוזרת גם העובדה שקובלן תרם בזמן הקרבות מדמו לאחיה. ("בדם האשכנזי התערב דם שחור, מרוקאי...")

10

ג'וש משוכנע לגמרי שקובלן דקר את הי-אלמוני, אולם מוכן להעלים את העדויות העיקריות ולחלץ את תו מן הצרה, בתנאי שקובלן יצא מתוך הסימטאות ויתחיל בחיים חדשים. אולם קובלן מתפרץ. "אתם רוצים להציל אותי מן המשטרה, אבל אינכם מאמינים לי אפילו בגרוש, אפילו בחצי מיל!" בסופו של המחזה, לאחר שמתגלית לפתע האמת על מעשה הפשע, צועק קובלן אל חבריו לשעבר: "לירוק ישר לתוך הפרצוף שלי שבעים פעם בערב ואחרי-כך לתת לי ממתה מגוהצת, זהו! או מה? או כבר אין רוק על הפנים שלי ובעיניים שלי? כן, כך אתם חושבים! אני לא! הכנסתם לי את הראש חצי מטר מתחת למים עד שכמעט נחנקתי - ואז אתם פתאים רוצים להציל אותי!" בועקתו של קובלן מסתיים המחזה.

11

כדי להלום ביריבו, סוגה תמונות פחות מבריקות, בהן משמיע חוב, בחיתוך-דיבור מושלם, כמה וכמה משפטים של פקחות לא מבריקה ביותר, בעור ששני הצעיר רים: שחקנית פראנסיס ונפרי האנטר — שוב מכנהו במקום אחד בשיח „דחליל תיאטרוני“, כינוי ההולמו מאד — מתעלס ברומאן מטופש ביותר. קאזאנובה בעל כרחו מלגלג מאד על סרטי הפרסומת המלחים את תכניות השל ביויה. אולם הוא קרוב יותר לסרט פרסומת מאשר למוצר האמתי.

יומן החדשות בפרוה ובלעדיה

● באחת מתמונות בתה של מסה הארי מופיעה הגבורה, לודמילה צ'רינה, במחול חושני, כשהיא עסופה, בראשיתו, סרוזה

נוכבת סילבאנה פאמפאניני הידיעות היו מוגזמות

שמסקלה 3 קילו וערכה 3 אלפים ל"י, ובסיומו, לאחר שהשליכה מעליה את הפרד, בשריון דקיק ושקפקף של חוסי זהב ויהלומים, ששחיו 15 אלף ל"י. פרט לזיה ענה רקדנית-שחקנית צ'רינה תכשיטים שזי גים. הערך הכללי של התלבושת מגלית הספחים: 220 אלף ל"י. כאשר צולם הקטע במועדון לילה קאזאנובה בפאריס, נשמר המקום על ידי גדוד של שוטרים ובלשים.

● לאחר שהופצי שמועות-כד על מורה של סילבאנה (האודור המר) מאנגאנו, החליט רומאי אלמוני כי הגיעה שעתה של סילבאנה אחרת, טלפן למערכת אחד היומנים הודיע על התאבדותה של שחקנית פאמי פאניני. לאחר ההתרגשות הראשונה ציטט סוכן הפרסומת של לה פאמפאניני את דברי מארק טוויין, שנאמרו כאשר ההומוריסט האמריקאי עמד בפני מצב דומה: „הייתי עות על מותו הן מוגזמות במקצת.“

בהצרה

חופשתו של מר אילו — יציר רתו של הקומיקאי דאק טאטי, על אודות זעיר-בורגני היוצא למנוחת קיץ ומה שמת רחש סביבו בעת הפגרה. ארבע פסיעות בעננים — יצירת-פאר צנועה, הסנונית הראשונה — העלויה — של הניאיריאליזם האיטלקי.

השופט הזה
מתעלל
ב: 68

ארבע פסיעות בעננים
חופשתו של מר אילו
לילי

סרטים

בזרועות גורמיאוס

העבד לתאוותיו בעבד לתאוותיו הוא דינאל זילן, מוסיקאי צעיר. התאווה: מיר פנים. הסרט העובדתי-למחצה מעביר לעיני הצופה את מלחמתם של מורפינאי זילן ואשתו, אלאונורה רוסי-דראנו בסם המשכר והמנוח. פרט לדראמה של זילן ודוגמנית רוטי דראנו מנסה הבמאי ייב קיאמפי לתת תמונה רחבה של אותו חלק מן העולם התחתון בצרפת הנוהה אחרי הסמים, מפגיש את הצופה עם זמרות מועדוני-לילה, כמו בר-בארה (הפרוצה המכובדת) לאגי, מלצריות, יצאניות ופצוצר-מלחמה המנסים להשקט את כאביהם בעזרת המורפיום.

כל זה יכול היה להיות מעניין מאד, אילו לא היה עשוי בצורה משעממת וחר-גונית. הגיבור הראשי — יצור חלש אופי מכרי שיהיה באמת מעניין, עובדה העושה את מלחמתו בסם חר-צדדית מדי — נכנס ויוצא בדירתו פעמים אין מספר, מגדיש את סאת הנשיקות עם אשתו הסובלנית וסובל נוראות בבית-החולים, — מחזה לא נעים, כמעט-מגוחך, למראה — לא פעם אחת כי אם פעמיים.

וכך, למרות משחקו המצויין של זילן בתפקיד אומלל, עבד לתאוותיו אינו משיג לפחות אחת משתי מטרותיו: להיות סרט טוב ומרתק.

פסקים ורודים

לילי היא יחומה צרפתית, בת 16, המצי-טרפת באקראי, ללהקה של אמנים נודדים, מתאבבת (דרך ילדות) בלהטון רודף-נשים (ז'אן פיר אומון) ואחר (ברצינות מבוגרת) בבעל תיאטרון-בובות (מל פרר) שהיה לש-עבר רקדן גדול, אך נעשה בעל-מום במל-חמה. מוסר-ההשכל: האהבה עשויה לרפא את כל הכאבים (הנפשיים, על כל פנים) שבעולם.

סיפור מעשה זה מוגש על ידי מחברים פול גאליקו והלן דויטש וכמאי צ'ארלס וואלטרו בצבעים ורודים, לעתים יתר על המידה הטובה. אכן, הסרט, לילי, עלול היה להיות נסבל אלמלא אישיותה של לסלי קארון. ביצועה את תפקיד הנערה דתמימה והתממה הוא אחד המבצעים המד-הימים שנראו אי פעם על בדהקולונז. היא כמו נולדה לתפקיד זה: במבטה התווה והבוהה, בהליכתה המשונה, בשמ-לתה המזורה ובכובעה, שנראה כאילו נלקח ממלחתה של מרי פיקפורד כשזו היתה נערת-החמד של הסרט האילם — ממלאה שחקנית-רקדנית קארון את הבד, מאפילה על כל המשתתפים האחרים, אפילו על שחקן-תיאטרון פרר שמשחקו חזק וטוב, ועל סיפור המעשה האיטי-לעתיים.

המאהב המזויין

נקאזאנובה בעד ברחו, מנסה הוליבוד לירות כמה חצים סאטיריים ב-אויבתה הגדולה — הטלביזיה האמריקאית, משתמשת לשם כך בסיפור מעשה מקורי למדי: פרופסור סיר (קליפטון חוב) מורה באחת המכללות הקטנות של הפרובינציה האמריקאית חי חיים קטים ומכובדים ביחד עם בתו היחידה קארול (אן פראנסיס), תור-לעת ספרים שגופה החטוב נתון בחליפת צמר-לא-הולמת.

חי הנחת והשלחה יכולים היו להימשך בלי סוף אילו לא הטלביזיה: כאשר חברת המרוקים משדרת סידרת סרטי הרפתקה עתיקי יומין (מלחים בפרסומת לתוצרת החברה) בהם משתתף כוכב-סרטי-אילם ברוס בלייר, מתברר לתלמידיו הנדהמים של ה-פרופסור כי הוא והשחקן הוותיק, המוגים על הבד טכניקת אהבה קדונית וקאזאנו-בית מאד אינם אלא אותו האיש. תגלית זו גוררת שרשרת של מאורעות שמעורבים בהם, בין היתר, מנהלת המכללה הכמהה לאהבה (אלזה לנקסטר) וגלוריה (גינגר רוד-גירס) מי שהיתה שותפתו של סיר-בלייר בהוליבוד.

בחיתוך דיבור מושלם. רעיון מי-צוין זה אינו מנוצל עד תומו והרגעים המבדחים בסרט אינם כה מרובים כפי ש-אפשר היה לצפות. קטע מצוין, שבו נלחם הפרופסור בשיכור, תוך הסתכלות בשידור סרט של עצמו — ושימוש בטכניקת ה-התכחשות המוצגת על מסך-הטלביזיה

• הרפתקן איטלקי, בן המאה ה-18, רוזף נשים ידוע ושם נודף לרודף-נשים.

המחיר 350 פרוטה

מלויים להשיג בכל בתי-המסחר לעטים נובעים ולמכשירי-כתיבה

המשקה הזך

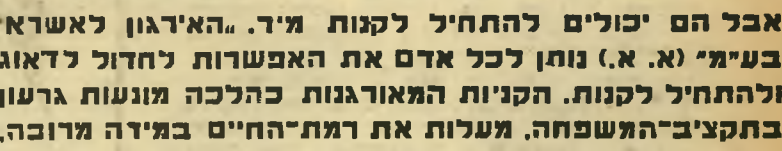
סאנטיטס

לבריאותך
להנאתך

אופינוע
למכירה

24 כח סוס

פרטים במערכת „העולם הזה“

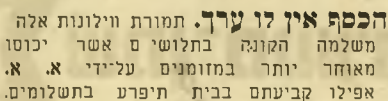

הם ישלמו מחר לאירגון לאשראי (א. א.)
— אבל הם יתחילו לקנות היום.
באמריקה ובמברית אצרות-אירופה נהוגה
השיטה של קניית סחורות שונות בתשלום
מימי. ונפוצה ביותר, רמת החיים בארצות
אלו עלתה במידה רבה אך ורק דורות של
שיטה זאת. אולם בישראל היה שיטת
התשלומים לשיעורים כמעט בלתי-ידועה.
כשהם שבעה, באחת הישיבות של בנק
למשכנתאות וחסכונות בע"מ, הועלתה ה-
שעה לציור תחליף לשיטה האירופית —
תחליף אשר יאפשר לכל אורח להצטייד
בכל הדרוש לו. כתוצאה מהצעה זו נולדה
החברה אחות לבנק: אירגון לאשראי בע"מ,
אשר נודע ככינויו העממי א. א.

הרעיון היה פשוט עד מאד: א. א. יתן לכל אדם אשראי על סכום מסוים. אולם האשראי לא יינתן במזומנים, אלא בפינקס¹ להלווים, בעלי ערך כספי שונה. הקונה ישתמש בתלושים כמצעי תשלום עבור סחורות, אשר יוכל לרכוש ביותר מ-300 בתי מסחר. רשימת בתיהםסחר תימסר לו יחד עם התלושים.

בסוף כל חודש ישלם א. א. לבתי-המסחר
ממורת התלושים שיציגו לו. אשר לאדם
שקנה את הסחורות, הוא ישלם מדי חודש
רק ששית מן הסכום אשר הוציא באותו
חודש. הוא לא ישלם כל ריבית.

עד כה היו מרבית הלקוחות של א. א.
נובדי מוסדות וחברות גדולות. חוסי ה-
נובדים התקשרו עם א. א. באופן אישי או
קולקטיבי, לשם קבלת אשראי. המעבידים

שתי עונות קניות :- האחת בערב-פסח ו-
השנייה ערב ראש-השנה. בדרך כלל זקוקה
למספחה, בה ארבעה גפשות, לשתי משכונות
רות חורשויות בשנה, כדי לקנות את כל
הדרוש לה. אשר לכסף המתכונן על קניות
בלתי-יחוצות, האחוז בבה ביותר, למר
בית הפתעה הוא גביה אצל הגברים וזל
מאשר אצל הנשים.

על כן המטרה העיקרית של האשראי, ה-
ניתן עלידי א. א. היא לארגן את קניו-
ן של הצרכן הישראלי, כך שהניכוי של
חודשי ממשכורתו יאזר כל אפשרות של
גרעון — המחלה הנפוצה ביותר של האדם
הקטן.
על כן אין האשראי המקסימאלי, שניתן
עלידי א. א. עולה על משכורת חודשית
שנאות מדי חודש, על תקופות הגיאות
והשפל בקריות, ועל אחוזי הכסף המתבזבז
לקניית מוצרים, אשר אין הקונים זקוקים
להם.

ברוטו של המבקש, ועל כן הוא מחולק
לששה תשלומים חודשיים.
תוקפם של התלושים יפה לכל תקופת-
מן שהיא, והנהלת א. א. אינה מאיצה בל-

ההיררה מוכנה. איש לא הרגיש כיצד היא סודרה. איש לא שלים בזמזומים. המשכורת הוצאה על הצרכים היומיומיים. הרחיקים, הדריג, היוולנות, התריסים – כל זה בשרות א.א. הזוג הצעיר יוכל להתחיל בחיים טובים יותר, משטעשים יותר, חסרי כל דאגות. בשרות א.א. יפתור את כל הבעיות, יחסל כל לבטים כספיים. הם לא יצטרכו לשקוע בחובות, או לללות כספן ברביית. מחירם של הרחיקים, היוולנות, כל ההטבח המשוכלל ינוכה ממשכורתם. תודותיהן טפן טפן בצורה שלא תענה בליוואותיהם. השפות יהיו יומיות.

עיסוק הועיל

אפתעה נעימה מחכה למשה חלד בשך ודס) שמוי: ח"כ מפא"י חובבי-הארכאולוגיה, עקיבא גוברין, מחפש מטבע מתאים מימי המכבים כדי לתת לו כשי עבדו ספרו. הופתע נעימות יוסף ירין, שחקן הקאמרי, עבד-הקול, אשר נסע לחיפה, לבוש בהתאם לתפקידו במחזה קובלן (ראה רפורטזיה). אסף בדרך שתי טרמפיסטיות מבנות עדות-המורה, זכה מהן למחמאה מקורית: "ברוך השם! כל האשכנזים האלה עברו ולא נעצרו, ועכשו באת אתה ולקחת אותנו". נסע לטייל גם הסופר האמריקאי וויליאם פאולקנר, חתן פרס-נובל לספרות, שיצא לסייר על פני בראזיל, סיים את סיורו בחחה בראזילית לגירול נחשים, כשצפץ מגודל כרוך על צווארו, הסביר לנאספים הנדהמים: "איני פוחד מפני נחשים. אויבי הגדולים ביותר הם בני-האדם". את כוחו בריצה למרחק קילומטר גילה השבוע ד"ר ראפה באניסטר, הבריטי ששבר את שיא-המייל (העולם הזה 877), כאשר הוזעק להגיש עזרה לאשה, שקיבלה התקפת אפנדיציט. אמר באניסטר לבעלה של החולה, לאחר שהגיש לה עזרה ראשונה: "עכשו תיחכחי. סוף סוף, כי הריצה היא עיסוק מועיל".

הכחישה את כל השמועות על פרישתה הקרובה מן ו בד כוכבת-הקולנוע זאזא גאבור, זהובת השיער וחמת-המוג. אמרה זאזא במסיבת עיתונאים. "אפשר שבקרוב אזור עם בתי, קונסטאנס, לאירופה, אבל אין לי כל כוונה לזוז מאולפני-הסרטים".

סרב להפעיל את שפתיו שמואל רוזן, החידונאי הישראלי, המבלה עתה את חופשתו בנהריה. כאשר נתבקש רוזן לתת ראיון מוקלט לקלי-ציון-לגולה, הניד בראשו ו- לילה, אמר: "כאשר יש לי חופשה, איני יכול להסתכל על מיקרופון".

יושב בנהריה גם עמיקם גורביץ. מי שהיה קריין קול-ישראל, המשתתף בסרט גבעה עשרים וארבע אינה עונר, ה- מיסטר בעכו הסמוכה. כאשר נשאל גורביץ כיצד הוא מרגיש את עצמו בפנסיון המקומי, השיב בחיוך מריר: "איזה פנ-סיון? המשכורת שלי מספיקה לי רק כדי לישון על שפת הים".

סיפר שחקן האהל, יורם מטמור לאחר סיום ההסרטה של גבעה 24 אינה עונה כי כאשר צולמו קטעי-הסרט בעכו, ראתה ערבית זקנה שני ליגיונרים ירדניים (מבין משתתפי הסרט) מתהלכים ברחובות-העיר, פרצה בועקת-שמחה: "אלחמד לאללה, סוף סוף באתם!".

אב הורסני

לאחר שמיצה ד"ר אלפרד (ההתנהגות המינית של הגבר והאשה) קינסי את כל האינפורמציה על חייהם של הגשמים והגברים בני-זמננו, החליט לעבור למחקר היסטורי. כימים אלה יצא קינסי לטרוחילו, פרו, מקום שם נמצאים שרידים ארי-כיאלוגיים רבים של שבט מושיקה — שבט אינדיאני, קדום שהצטיין בגילויילב בלתי-רגיל בכל הנוגע לבעיות המין. אינפורמציה מפתיעה על דאמון (מחרוזת הפנינים) ראני-יון, הסופר שגוע לאיטו במחלת-הסרטן, תוך כתיבת סיפורים משעשעים על העולם התחתון הניו-יורקי, מסר בימים אלה דאמון ראניון הבן בספרו בעקבות אבא בין השאר גילה ראני-יון דבן כי אמו גרשה את אביו מן הבית על הדידו עב ו- פושעים, וכי היא עצמה שתתה לשכרה עד מוות.

כוכבת גאבור ובת
לאן זזה זאזא?

כאלר אתה אלווח...

כה שקוע אתה בשיחה שאין לך פנאי לחשוב
שמנוע מכוניתך מתקלקל לא רק בעת פעולתו
אלא גם אם אינך משתמש בו כלל!

מים המכילים חומצות מאכלות מתהווים במנוע
בשעה שהוא פועל.
מיד כשאתה מפסיק את פעולת המנוע.
מתחיל המנוע להתקרר והמים
והחומצות רובצים על דפנות הצילינדרים
ועלולים לאכלם.
עובדה היא כי האיכול הנו הגורם העיקרי
לשחיקת המנוע.

של X-100 שמן-מנועים עומד תמיד על המשמר
ונוטל את עוקצן של החומצות המאכלות.

של "X-100" שמן-מנועים
לומר על מנועך

שטיינר פידם מציג

עבד לתאן תו

עם דניאל גדין, אדיאונורה רוסי-דרגו, פייג.

ב. ארמון דוד" - תל אביב

באחד מטורי הקודמים הבעתי את בורותי להבנת המושג "להבין עניין". קיבלתי הסבר אקדמי מאד מאיש צעיר בשם יוסי, שראה חובה לעצמו לפקוח את עיניי. הייתי מעוניינת לדעת אם גם אחם חושבים כמוהו.

"הבנת עניין" אומר האיש. הוא נושא מופשט. כלומר, הנעשה במ" שותף ע"י זכר ונקבה, שניהם מופשטים פחות או יותר. האפשרויות הטכניות של מעשה זה מוגבלות במקצת ע"י החוק הפלילי, אך עם כל זאת, כשר המעשה וישר. פרטים ספציפיים על כך איני יכול למסור לך בגלל קוצר הידיעה, אולם בשני ספריו המפורסמים של הד"ר קינסי, בספרו של הד"ר א. ב. מוטמן וכן בספר הקלאסי הידוע בשם "שיר השירים" תוכלי למצוא חומר קריאה מאף על נושא זה, אינני יכול, ל" צערי, להמליץ על מורים מעשיים בשטח זה, בגלל ריבוי השיטות ה" קיימות, אולם מובטחני שאם תשקדי על לימודיך הרבה מאד, תמצאי בסוף פו של דבר את האפשרויות המתאימות ויחד עם כך הרבה אושר ונחת". אני חוששת שיותר לא אבקש הסברים.

התפרוץ הרגלי

מספר (882/336) מסתיר מאחוריו שתי נערות בני 22-24, הנמצאות זמן קצר בארץ, אינן שולטות לכן לנמיה בשפה העברית. למרות זאת, הן יודעות לציין, כמו עשרות נערות אחרות הכותבות לי, להתכתב עם 2 בחורים מני 26-30, בעלי תכונות גורשות של סימפוטיות, קומה נכונה, אוהבים לבנות ורצוניים כי שעת הצורך.

לא כשכירי

חופאי צעיר (18) בעל השכלה תיכונית טוען כי בעולם לא אני צריכה לקבל מכי תבים כתובים בחוש הומור, כי אם אלה שלהם נעדרים המכתבים. אינני חושבת שזה יפה מצדו לדון אותי לשעמום. על כל פנים הוא אחר מאלה הרוצים להתייחס עם נערה נחמדה שהשכלתה יכולה בהחלט להיות פחותה משלו. עליו להיות חופאי, נכונה ואוריינית (882/337).

תל אביבים ומאלוניים

שתי נערות תל אביביות עליות (882/338) רוצות, כבר בני 15.5, בחתן כתבות עם שני נערים תל אביבים שני כל לא יהיה פחות מ-17. עליהם להיות סלונים.

מפרות ושעשועים

למרות שיש להן הצלחה בחברה, רוצות שתי חברות בני 18-15, להצליח גם בהתכתבות. הן טוענות כי למרות היותן אוהבות שעשועים, אין הן שוכות ספרות. (אני למשל רואה דבר כזה כמובן מאליו). הן מוכנות להתיימר מרד בכתב עם שני נערים בני 17-19 (882/339).

לכי במזרח ואני בצרפת

מכתב נחמד קבלתי מננת צעירה (24) בוגרת סמינר למורים בצרפת. אלמלא כתבה לי בפרש, לא הייתי מאמינה ש" את העברית האהה שלה רכשה תוך שנה וחצי בלבד. אמנם ק"ל לה יותר ל" ההבטח בצרפתית, אולם היא מתקשה, ובצורה לכחוב בעברית. היא אוהבת את הטבע, הים, מתעניינת בציד ופסול, מתכננת לנסוע בקרוב לצרפת, מוכנה גם למשך, להתכתב בעברית עם בחור בן 28-33, משכיל ומסורתי שיוע מהוה בספרות הארץ החדשה ויכול ליעץ לה מה לקרוא בעברית.

ברוב ענותה שאלה אותי (882/340) אם יש תקווה שתקבל מכתב. וואי שכן!

הלב השומה

מירה: מה הייתי עושה אילו הייתי שוב בן 16 ומבקלת את נשיתתה הרא" שונות? קרוב לודאי שהייתי דואגת שלא תישאר גם האחרונה. טפשונית, אם הדבר נעל לך, והנער חביב עליך, יאת מכירה אותו וזמן רב, אין כל סיבה ליוצר כע" יות. מוכן שאין להניח בכל. כי כאשר אכילים, למשל, יותר מדי שוקולד, אין לו יותר כל טעם.

הנשיקה שלא היתה

יפה: לא הייתי צריכה להיות נפגעת. כאשר נועה שעת הצהר, בחדר המדרגות היה חושך, הוא אמר, "היה נעים מאד", והלך. היכבתי, את מצאת לנשיקת הצהר בדיקנות כזו, כמו לחלבו בשעה 6 בבוקר, אפילו אם זו פנישה הראשונה. כזו, כנראה, היא אופנת 1954. בינינו לבין עצמנו, איני סבורה כי יש לדבר טעם, היות וגורם ההפתעה מסתלק.

מלאות אהבה ואושר. היו ביניהם גם כאלה, שהיו עשויות לזעזע אף את האדם הקשוח ביותר.

בשנת 1951, כאשר ביקר פולרו במושבת המצורעים של מאדאגאסקאר, הופיעה ה" מילדת המקומית וקראה לו לראות תינוק שנולד זה עתה.

האם ותינוקה היו מוטלים במיטה רחבה. פולרו לקח את התינוק, השחור כמשחת נעליים, בדק אותו, לא מצא כל סימני צרעת, הושיט אותו לעבר אמו. אולם האם חייכה חיוך מפורח, ולא עשתה ל" תנועה לקחתו.

"תמהתי מאד," סיפר פולרו, "אולם כאשר הסתרה מעליה המשיכה, הוברר לי הכל: הצרעת אכלה את שתי ידיו!"

לאחרונה חזר כהך המצורעים ממסע ממושך לעיר מולדתו, פריס. הוא היה עייף מאד. אולם הוא לא יצא לכל חופשה, החל מיד להתכונן למבצע חדש: מסע של הסברה וחלוקת תרופות על פני המרחב וחלקים גדולים של היבשת השחורה.

ליבריה

MADE IN USA

בה בשעה שהבריטים נלחמו בלאומנות הגוברת והולכת במושבותיהם באפריקה והצרפתים עמדו מול תנועות השיחור בטוניס ומרוקו, היה גורלם של האמריקאים טוב יותר: שטח ההשפעה שלהם ביבשת השחורה — ליבריה — לא עורר כל בעיות.

ליבריה נהנה תוצרת אמריקאית, פשוטו כמשמעו. היא נוסדה בשנת 1820 על ידי עבדים משוחררים. שהתחזרו מאמריקה. דיג לה דומה לדגל ארצות הברית. הדולר נחשב בה כמטבע רשמי למחצה.

אולם הקשר בין ליבריה וארצות הברית הנו עמוק יותר. מעשי יותר: הון אמריקאי מימן את מכרות הברזל הליבריים, הנחשבים בין העשירים בעולם, ואת מטעני הגומי הנרחבים.

תוכניות פיתוח. בשנים האחרונות התהדק הקשר עוד יותר. כאשר שיגרה ממשלת ארצות הברית משלחת טכנית לה" כין תכנית פיתוח לחמש שנים.

אזרחי ליבריה קיבלו את העזרה בהתלהבות: רמת החיים הקסימה אותם, עוררה בהם שאיפות לפתח גם את השטחים המ" פורים, מכוסי הגונגל בפנים הארץ. אולם יותר מכולם התלהב נשיא המדינה, ויליאם טאבמן, הידוע בכינויו העממי "הדוד שאר".

טאבמן הינו ראש המפלגה האחת ה" שולטת בליבריה זה שבע שנים. מפלגות אחרות לא קמו כלל. היות ומספר המ" כילים, שיכלו לעסוק בפוליטיקה, היה זעום דמיו. בעת הבחירות האחרונות לנשיאות, טרב "הדוד שאר" להיבחר פעם נוספת, אולם הוא היה גאלץ לחזור בו, לאהי שהפנינו המוני מעריציו לפני ביתו.

"אין כאן משטר של עריצות," הכריז טאבמן לאחרונה במסיבת עיתונאים, "המ" שלה כפופה לרצונו של האזרח. כל אם הרוצה להללונג על הממשלה, יכול להיכנס למשרדי ולעשות זאת."

מאותה מסיבה גילה טאבמן עוד כמה עובדות רבות חשיבות:

- בליבריה אין קומוניסטים, אף על כי שבאפריקה הצרפתית הסמוכה קיימות תנועות קומוניסטיות חזקות.
- המדינה זקוקה יותר מכל לרשת של כבישים ומסילות ברזל.
- ממשלת ליבריה תקבל ברצון כל השקעת הון.

האמריקאים היו משוכנעים כי בליבריה אין קומוניסטים. הם היו מוכנים לקחת את מדינת העבדים המשותרים תחת כנפי אפוסטרופוסים הגקורה לבנות כבישים להשקיע מיליוני דולארים. רק שני דברים עיכבו בעדם, עוררו בהם חשש: השחיתות שפשטה בין פקדי ממשלת ליבריה, וגר לזימים של שנאת לבנים, שהלכו וגברו משך החודשים האחרונים.

החששות לא פנו גם בשבוע שעבר. כאשר הבטיח הנשיא טאבמן כי המצב ישתנה עם הגדלת התענקה האמריקאית, העיר פקיד גבוה: "כן, המצב ישתנה וליבריה תתפתח במהירות. אבל קיימת סכנה אחת: היא עליו לה להרחיק לכת."

צרפת

כהן המצורעים

לאחרונה קיבלה האספיטה הלאומית הצרפתית החלטה מה אחד: לפנות אל ארגון האומות המאוחדות, לבקש ממנו להטיל פיקוח בינלאומי על חולי הצרעת.

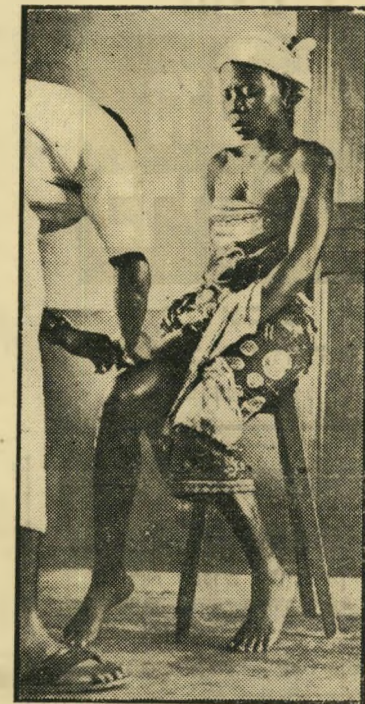
מאחורי החלטה זו לא עמדו פוליטיקאים רודפרייטות. היא הוצעה לאספיטה הצרפתית על ידי אדם חייבני, שחזר שיער ועדין עניינים: ראול פולרו, הידוע בין שבטי הכושים באפריקה בכינויו "כהן המצורעים".

משך עשרים וחמש השנים האחרונות הקדיש פולרו את חייו לענף מדע מיוחד במינו: גילוי חולי צרעת בחלקים נידחים של העולם ודאגה לטיפול בהם.

הוא התגורר בחברת אינדיאנים מצורעים על פיסת הר גבוה בבוליביה. הוא חצה אגמים אפריקאיים בסירת ילדים ועזרה ר" רכב על גמל בין חורבות תדמור הקדומה.

המצורעים הזוכים לטיפול רפואי מר" כזים בעיקר באירופה ואמריקה. מליוני אחיהם לצרה, המפורים ברחבי אפריקה ואסיה, חיים באחירה של אימה, נידוי וחרם.

לדברי פולרו, מהנה מושבת אורופארה, אשר בטהיטי, אחת ממושבות המצורעים המשוכללות ביותר בעולם. החולים מקבלים טיפול בחשמל. כל אחד מהם עוסק ב" ידבריו.

טיפול במצורעת כלב אפריקה

תרופות, סרטים, חתונות

מקצועי. הילדים לומדים בבית ספר. שלוש פעמים בשבוע מוצגים במקום סרטים חדשים, ולעתים נערכות שם אפילו חתונות.

זוג הנאהבים. החתונות שנערכו ב" מושבת המצורעים הזכירו לפולרו את אחת מפרשות האהבה המפלאות ביותר של ימי הדרום: פרשת נורה וטיאורוי.

נורה וטיאורוי היו צעירים. הם אהבו זה את זו, וכאשר הופיעו על ורועותיה של נורה כחמי הצרעת הראשונים, החיט אהבה לטפל בה בסתר, מכר את הנגריה שלו כדי לקנות לה תרופות יקרות. כאשר אול הכסף היה טיאורוי גאלץ לגלות את סודה של נורה לשלטונות, להסכים לכיודיה. אולם הוא הביע את רצונו ללכת אחריה לאורופארה.

תחילה סירבו השלטונות לשכן אדם ברא בהחלט בין חולי צרעת. אולם לאחר זמן נעתרו לבקשתו, ושערי המושבה המבודדת נפתחו לפניו.

"ראיתי אותם לאחרונה," סיפר פולרו, "הם אימצו להם יודה מצורעת לבת" — והם מאושרים."

אם חסרת ידיים. אולם לא כל עלי לות החיים, בהן נתקל כהך המצורעים.

התפוח מעץ הדעת

בתל אביב, נאסר נורי עמרם, לאחר ש" קטף שני רימונים בפרדס, הסביר לשוט" רים: "אף פעם לא ראיתי פירות כאלה. רצייתי לדעת מה יש בתוכם."

עונש מוות

בהיידראבאד, הודו, התכונן צעיר לרצוח את אחותו, שסרבה למסור לו את חלקה בירושה, הוכש ברגע האחרון על ידי נחש שזינק מבין השיחים מת כעביר דקות מספר.

סיר הסיירים

בחיפה, גנבו אלמונים סיר חלב, שניצב בפתח ביתה של חנה רוזנברג, השאירו לחלבן המונה למנת חלב כפולה בשביל יום המחרת.

הקטנה בין שתי הרעות

בוינסוויל, ארצות הברית, פירסם סוחר עשיר בעתון את מספרי החיוב לפתיחת קופת הפלדה שלו, לאחר שהעבירו גנבים את הקופה לאישם, הודיעו לו במכתב ר" שום: "אם תמסור לנו את המספרים לפתיחת הקופה, נחזיר לך אותה ריקה ושלמה אחרת נצטרך לפוצץ אותה בדינמיט."

ברוך השם

בסן פרנסיסקו, ארצות הברית, הומתק פסטיבל של פראנק אבילו, שנאשם באונס ורצח, 400 ל" 360 שנות מאסר, לאחר שהוא ערער לפני בית הדין העליון.

הצגה שניה

ברידהיאניו, ברזיל נעצר הכייס קר" לוס דהיסטוס לחקירה שגרית, שוחרר, נעצר שנית, לאחר שתגלה כי ארגון של אחד הבלשים נעלם בעת החקירה.

מחפץ לחוף

בקלארקסוויל, ארצות הברית, ביקש שומט חופשה ממושכת, מיהר לעזוב את העיר ב" כיוון בלתי ידוע, מיד לאחר שקנס את אשתו ואת חותנתו, על נהיגה ללא רשיון.

התחלה טובה

באטלנטיק סיטי, ארצות הברית, גנבו ארנקו ומסמכיו של השוטר הטירון אנדריו סמית, שבועיים לאחר היכנסו לתפקידו.

כמו בבית

בקרבת רמלה, נמצא אברהם גראומן ישן בתוך מכונת חונה, הסביר לשוטרים, ש" חקרו אותו: "אשתי עשתה לי צרות. ישבתי במכונת ונסעתי לישון בחוף."

הנקיון מעל לכל

בנירפולס, ארצות הברית, בילתה אחי ג'ונסון שש שעות במכונתה, שנתקעה בבוקר, הסבירה לאנשים שבאו לחלצה: "יכולתי ל" לכת לבקש עזרה, אבל לא רצייתי לכלך את נעלי".

מרוץ מכשולים

בסן פדרו, קליפורניה, איבד ג'וזס דיאז את השליטה על הגה מכונתו, התנגש בשלוש מכונות משטרה, הפך מכונת משטרה רבי עית, נעצר לבסוף בפתח תחנת המשטרה ה" מקומית.

מחפץ בערימה של שחת

במנצ'סטר, אנגליה, התיאשו השוטרים ל" אחר שלושה ימי חקירות, הפסיקו את חיפ" שהם אחרי מכש של עשרה טון, שגנבו על ידי אלמונים ממחלקת העבודות הציבוריות.

אהבה אילמת

בקליבלנד, ארצות הברית, קיבל השופט את טענתה של אימה האפס כי בעלה דיבר אתה רק פעמיים במשך כל זמן נישואיה, הציעו צו גירושין, העניק לה אפוסטרופוס על שני ילדיה.

מוצג מספר 1

בסטוקהולם, שבדיה, הסכים עורדין ל" למד סניגוריה על אולה האנסן, קיבל ממנו אופנוע במקום שכר טיוריה, גילה במאוחר כי האנסן נאשם גם בגניבת אופנוע.

צלחות מעופפות

בתל אביב, ברחוב המלך גורג, פרצה מכונת לחוך מסעדה, שכרה מספר רב של צלחות, פצעה שניים מן הלוקחות.

מבצע ערוד השתלמות - 1954

לאיר הצלחתו הגדולה של מבצע זה באביב 1953, עשתה הנהלת המכון מאמצים עליונים כדי לארגן גם השנה, על סף הלוקודים החדשה מפעל דומה.

הוקמה קרן הנחות בת 15.000 ל"י

שבאמצעותה תוכל להנות מהנחות גדולות והקלות ניכרות בתשלום שכר למדוך באם תרשם לאחד מהקורסים הרבים במכון במשך חודש זה.

אל תחמיץ הזדמנות זו לשם תכנון השתלמותך בתנאים יוצאים מן הכלל, פנה עוד היום לקבלת המדריכים המקצועיים רביהעריך :

הזדמנויות במהירות - הזדמנויות במסחר.

תעורת בגרות לאקסטרנים.

אשר יורו לך כיצד להשתלם בביתך ובזמנך הפנוי בעזרתה של שיטת למודיכית שלנו המיוחדת במינה בארץ. מבחר עשיר של קורסים בכל ענפי ההנדסה, המסחר וההשכלה הכללית עומד לרשותך, ובעזרתה של מחלקת ההתעצות ובאי הכוח שלנו בערים השונות, תוכל להעזר בביתך.

פנה, כתוב, או שלח את התלוש אל :

המכון העברי להוראה והשכלה בירושלים

המכוניס הבריטיים להנדסה ומסחר

רח' בן יהודה 2, ת. ד. 1259 ירושלים
רח' רוטשילד 15 ת"א
רח' הרצל 19 נתניה
רח' הבנקים 5 חיפה
רח' כאנוק 28 נצרת

מבצע ערוד השתלמות - 1954

נא לשלוח לי פרטים על הקורס

כ

שמי

כתבתי

ע. 20

המומחה

כ"מ מקצועי למכניקה עדינה, תל-אביב, רח' אלנבי 132 טל 62388.
תקון עטים נובעים מציתים, כלי נגינה ומכוניות כתיבה באחריות.
קנייה מכירה קומיסיון
מבחר גדול שז עטים נובעים ומציתים

למכירה בהזדמנות

FACIT ESA-O	מכונת חישוב חשמלית
REMINGTON	מכונת סיכום חשמלית
ROYAL MAGIC	מכונת כתיבה עברית 18"
	עם טבולטור אוטומטי
REMINGTON KMC	מכונת כתיבה עברית 11"
	עם טבולטור אוטומטי

נא לרשום את מספר החדש של הטלפון שלי 5032

ברמות, תל אביב אלנבי 111

לאנך יקר!
סע ב-אגד ישיר
נח לך ואהיר

אגד (א.ש.ד.) בכל דרכי ישראל

שלטוקס
חשודים וזבובים יחושים
וחרקים אחרים

המדון

לעדיני השעם

במחירים

נוחים

מלון בדיסטול

תל-אביב

רחוב בן-יהודה 75

טלפון: 23473

כתבים

פדגוגים

מאת יאנוש קורצאק
לקוראות "לאשה" במחיר 2.850 ל"י
במקום 4.800 ל"י
להשיג בהנהלת העתון, שד"ר 26 ת"א

בקרו יצא לאור החולשה המינית

רפיו הפרעות חיי המין
אצל הגבר ואצל האשה
מאת הד"ר מ. זידמן

ירח ההגים

ירח הדבש

מנהג הוא בישראל
להעלות דבש על שולחן המשפחה
כסמל לשנת כח ובריות

דבש
826-נסן אביא

אופניים

עשרים וארבע לאפס

(ראה שער)

עשרות הצעירים היו נתונים במתיחות. הם פרקו את אופניהם, שימנו אותם, מרקו אותם עד לברק, בוקו וחזרו ובדקו את הי צמיגים. כל חלק וחלק היה צריך להימצא במקומו: רק עשרים וארבע שעות נותרו עד לשעת-האפס - התחלת מירוץ-השרון. בעשרות לבבות פיעמה התקווה הנוצת: להיות הראשונים. להצליח.

גם יעל ויינגרטן רצתה להצליח. היא יד עה כי סיכוייה אינם גדולים: הרי היא הי נערה היחידה המשתתפת במירוץ-השרון. כי צד תוכל היא, אשר גילתה את קסמו של כלי הרכב הוויגלגלי רק לפני שנה וחצי, להתחרות באופניים גברים, בעלי חתק של חמש שנים ומעלה? אולם בעיניה התכור לות נשקפה החלטה נחושה: די לה אם היא תעבור את 32 הקילומטרים לאורך הי שרון, ולא תהיה בין האחרונים. בעובדה זו יהיה נצחון בפני עצמו.

בריוק כמו בניס. בארבע-עשרה מ' בין שש עשרה שנותיה של יעל לא תססו האופניים כל מקום. היא שקדה על לימוד דיה בבית-הספר העממי, גחנה של מחברות הדקדוק והחשבון בביתה, אשר ברחוב חלפ' סון התל-אביבי. שעות-הפנאי שלה היו מוקד דשות לבילוי עם חברים וחברות, ולספורט האהוב עליה - ספורט השחייה. היא חלמה להיות לשחינית מפורסמת, לשבור שיאים ישראליים - ואולי גם למעלה מזה. מאי מניה בברית-מכבים טינד תלו בה תקוות גדולות.

אולם בשנת לימודיה האחרונה בביתה-ספר העממי אירע מהשו, שעורר אותה ליד נוח במקצת את משטח בריכות-השחייה, לה קדיש חלק משאיפותיה הספורטיביות גם לי יבשה. אותה שנה נתרבו ביותר זוגות הי אופניים הקשורים בפתחו של בית-הספר. אולם כמעט כולם היו שייכים לנערים. כא שר היו הבנות רוצות סיבוב, היה עליהן לבקש חסד. לעתים קרובות היו גם נתקלות בסירוב מוחלט.

הדבר הרגז את יעל: "במה אנו נוס' לות מן הבנים? אני בטוחה כי אנו מסור גלות לרכב על אופניים ממש כמוהם - אם לא יותר טוב מהם!"

שיא הסיפוק, היא הפצירה בהוריה לקנות לה אופניים. ההורים היססו. לעיני הק עברו צשרות הידועות בעתונות על תאונות בהן היו מעורבים אופניים וכלי רכב כבדים יותר. אולם יעלה עמדה על דעתה, הנידה בקוצות שצרה הזהובות: לא יקרה לה דבר. ההורים נכנעו, קנו לה אופ' ניים מצוינים.

מאז נפתח לפני יעל עולם חדש ומופלא. עולם של מהירות ורוחות מנשבות. צמיגים מרשרשים על גמי הכביש. רגליים על הי דחשות. מסעות לאור הירח ותחת קרני השמש הלוהטת על פני תל-אביב, רמת-גן, פתח-תקוה. עתה לא היה לה צורך בחסדי איש: היא יכלה להגיע לכל מקום מבלי לעמוד בתור ליד תחנות-האוטובוסים, או לשבת באחיון המחניק של מוניות. סיפוקה הגיע לשיאו באחת הימים, כאשר ניגש אליה הברה ללימודים ואמר בחיוך פייסני: "את יכולה לתת לי סיבוב?"

עתה שבה יעל ויינגרטן ובדקה את אופ' ניה. היא היתה בטוחה שהיא תעמוד במבי חן, תעבור את הדרך בכבוד לצד עשרות יריביה.

מסע שדא נסע. כחלק אחר של תל-אביב, בשכונת מנשיה, אשר בגבול יפו, התכוננו למרוץ צעיר מוצק ונמוך קומה וחברו הגבוה, השוורץ ושחור-השפם. אופן טיפולם באופניים העיד על גישה מקצועית מובהקת. לא היה כל פלא בכך: מאחורי אלעזר טגנסקי ואריה איתני היו ארבע שנים של אופנוות "פארטיואנית" גדושה הישגים. אלעזר כמעט ולא זכר את היום בו עלה לראשונה על מושב-העזר של האופניים. אולם הוא זכר היטב את היום בו החליט לעסוק באופנוות כספורט. היה זה בשנת 1950, כאשר שמע על התכנית לקיים מירוץ אופניים מסביב לגבולות המדינה - מעין טור-דה-פראנס במהדורה ישראלית. אלעזר היה מלא התלהבות, מיהר להירשם להשתת' פות במירוץ.

אפילו לאחר שהסתיימו ההכרזות המזהיר רות בלא כלום והמירוץ לא יצא לפועל,

תוצאות מירון השרון

עם סגירת הגליון נודע:

אלוף מירון השרון — אליעזר טנגסקי (47,16)

שני: אריה איתני (50)

שלישי: שמעון יחיבי (50,40)

רביעי: דוד טנגסקי (51)

חמישי: אליעזר ארימקר (51,10)

ששי: מנשה שמשון (51,30)

שביעי: יצחק לוי (51,43)

שמיני: דוד ארז (52)

תשיעי: ישראל בודנשטיין (52,10)

עשירי: שמואל רוזנברג (53)

השופטים העניקו את גביע הספורטאי הטוב ביותר ליעל וינגרטן, שהמשיכה במרוץ עד הסוף למרות מצב של עייפות.

פרטי התחרות ברפורטגיה מצולמת מקיפה
יבואו בגליון הבא של "העולם הזה"

שניות היה שייך גם הוא לשנפר.

● 100 מטרים שחיית-פרפר: דקה אחת, 14,6 שניות. השיא הקודם (דקה אחת 15,6 שניות) הושג על ידי נסט, מברית-מכבי-עתידי.

● 200 מטרים שחיית-פרפר: 2 דקות, 53,2 שניות. השיא הקודם (2 דקות 53,8 שניות) היה שייך משך 18 שנה לאלכסון ממכבי חיפה.

● 200 מטרים שחיית חזה: 2 דקות 56,8 שניות. השיא הקודם (2 דקות 58,2 שניות) הושג אף הוא על ידי שנפר.

שאר השיאים החדשים: 100 מטרים שחיית גב, הושג על-ידי עוזי רוזן משרה-עמקים. 4x100 שחייה חופשית, הושג על ידי ה-פועל שומרון. 4x100 משחה שליחים מעורב, הושג על ידי הפועל שומרון.

את מגיני השיאים השלימה נציגת המין החלש, ירדנה שאל, שהגיעה במשחה ל-100 מטרים שחיית-גב בזמן של דקה אחת, 29,8 שניות.

באותו זמן, ובמקום אחר, שבר שחיין בודד של ברית-מכבים עתיד שיא עתידי-מין בשחייה ל-100 מטרים, הגיע לזמן של דקה אחת, 2,7 שניות. השיא הקודם הושג בשנת 1937 על-ידי תושמת ממכבי חיפה, בעת התחרות ארץ-ישראל — לבנון.

מירוץ-השיאים עודנו בתחילתו. חובבי ספורט השחיה מחכים לתחרויות האליפות הארצית, שיבואו, כנראה, קציר של שיאים חדשים.

במסלול

● בתוצאות 1:1 נוצחה נבחרת מכבי ת"א על ידי קבוצת הכדורגל של נאפולי — אחת הקבוצות החלשות ביותר באיטליה. לדעת ישראלים שחזרו מאיטליה נעוצה סיבת ה-נבוסה בהפסדת הנבחרת על ידי מאמנה, גריי בית-הלוי. אולם הרקע האמיתי של ה-שעוריה עתיד להתברר רק לאחר שיחזרו הכדורגלנים ארצה.

● בדנור, ארצות-הברית מת בגיל 59 אלוף ספורט-הטיס לשעבר, ברט אקוסטה. אקוסטה, היהודי, הצטיין בספורט-הטיס עוד בילדותו, בגיל 26 קבע שיא מהירות עולמי ושש שנים לאחר מכן השיג שיא התמדה ב-טיסה, לאחר שהחזיק מעמד באוויר משך 51 שעות רצופות. בשנת 1927 התפרסם אקוסטה בחצותו את האוקיינוס האטלנטי בסוג מטוס חדש, יחד עם האדמירל בירד. אחד ממעללי-הטיסה הנועזים שלו: הקפת מגדל-מטרופוליטן בניו-יורק "כדי לראות בדיק מה השעה".

● לאחרונה ניסה המדען האמריקאי ד"ר לי להשיב על השאלה: האם יש לתרגילי הספורט השפעה מוזיקה על ליבו של אדם בריא? הוא השווה את ליבותיהם של אנשים אשר לא עסקו במימיהם בספורט ושל אנשים אשר עסקו משך עשרות שנים ב-חתימה, הגיע למסקנה כי "ספורט אינו כיש" פיע על הלב לא לטובה ולא לרעה.

● במיאמי, ארצות-הברית נחנך לפני ש-בועות מספר ענף-ספורט חדש: גלישה אווירית. הספורטאים הצטיירו במגלישי-מים, ה-כיבו לגופם כנפיים, דומות לאלה של דג-גנים, קשרו את עצמם לסירות מנוע מהירות. כאשר יצאו הסירות לדרך והגבירו את מהירותן, התרוממו הספורטאים מעל פני המים וריחפו באוויר מעליהם.

שחמט

מלכי המשחק

בשנים האחרונות לא התימר איש למלוך על ישראל, ואף על פי כן נאבקים עתה ששה ישראלים על כתר מלכות מיוחד ב-מינו — כתר האליפות של משחק-המלכים. יציאתה של הנבחרת הישראלית לשחמט לתחרויות הבינלאומיות באמסטרדם נערכה בצינעה. רבים הטילו ספק ביכולתם של ששת-אנשי-הנבחרת: ד"ר מנחם אורן, יצחק אלוני, ישראל יהודה קניאור, יוסף פת, משה צריניאק ורפי פריסין.

אולם עוד בראשית המשחקים נגזזו הספקות. שחמטאי-ישראל הצליחו להתגבר על כל יריביהם בבית, לצבור 16 נקודות, לעלות לגמר, יחד עם נבחרות שוודיה ויוגוסלביה, אשר צברו 14 נקודות כל אחת.

נצחון גורר נצחון. השבוע בתחילת משחק-הגמר גברה ישראל גם על בולגריה. עתה לא נותר עוד ספק: מלכי-משחקי-המלכים יתפסו, לפחות, את אחד המקומות הראשונים בעולם.

שחייה

המירון נמשך

הקינאה הינה לעתים גורם חיובי עד מאד. דבר זה הוכח השבוע, כאשר נתקאו שחייה ניהופעל בחריהם ממכבי, ששברו שורת

בור על פני הנהג הנדהם — זה כבר עניין אחר!

לפני שלוש שנים החליט יעקוב כי הגיע הזמן לנסות את כוחו ומהירותו באופניים. הדבקה המכוניות חדלה לתת לו סיפוק, התחילה להיראות בעיניו כמשחקילדים. הוא החל להתעניין, לחפש חוג של אופניים ה-עורכים מסעות ומירוצים. חיפושיו עלו ב-תוהו: כל חוג כזה לא היה נמצא. אמנם בהתאחדות הספורט הישראלית היתה סק-ציה לאופניים, אולם פעולותיה היו על ה-נייר בלבד.

מחוסר ברירה החליט יעקב לצאת למסעו הגדול הראשון בלויית חבר. דרך המסע הי-תה פשוטה ביותר: תל-אביב — חיפה. אולם כוונתו הפעם לא היתה להתגבר על התחלים, אלא לבדוק את מהירות נסיעתו, להגיע לחיפה במינימום של זמן.

הכל היה מוכן למסע. האופניים נבדקו ב-קפדנות וסומנו. שני החברים החליטו לצאת למסע תוך יומיים, כאשר אירע האסון: יעקב השאיר את אופניו ליד הבית, שכה לקשור אותם. גנב חרצין שעבר במקום ניצל את ההזדמנות, סילק אותם לאיש-שם, מבלי לדעת כי הוא מכשיל מבצע ספור-טיבי גדול.

שש שעות לחיפה. המבצע לא נכשל. יעקב ידע כי אופניו יוחזרו לו רק לאחר זמן רב — אם יוחזרו בכלל. אולם הוא ידע גם כי המסע מוכרח להתקיים. הוא סנה לאחד מבתי המסחר, השליש ערבון, שכר זוג אופניים — והשניים יצאו בדרך לחיפה בתאריך שנקבע מראש.

המסע לא עבר בלי הרפתקות. הרוח הגב-דית הקלה הפריעה לשני האופניים. שרירי רגליהם וגבם כאבו. הרגליים הנידו את ה-דושות כאוטומטים. היה להם הרצון לסור מן הדרך, להניח את האופניים על העשב ולשכב ולנוח. אולם הם המשיכו. הם היו מוכרחים להגיע לחיפה — במהירות האס-שרית.

החבר לא הגיע. בזכרון יעקב יצאו א-פניו מכלל שימוש. יעקב רצה להישאר ו-לעזור לו. אולם הוא הפסיד בו להמשיך, לסיים את המבצע. יעקב נעתר, דהר ללאה, ושש שעות לאחר צאתו מתל-אביב כבר התגלגלו צמיגיו בשערי חיפה.

לאחר ששב הביתה והחזיר את האופניים השכורים לבית-המסחר, כבר התכוון יע-קוב לתקופה ארוכה של הליכה ברגל. אולם

לא אמר אלעזר נושא, החליט לקיים את המסע מסביב לישראל בכוחות עצמו, תוך שינוף פעולה עם חבר. התברר היה חשמלאי אריה איתני (25) אף הוא אופסן חובב.

הבעיה הגדולה ביותר אשר עמדה בפני השניים היתה בעיית ההתפנות מעבודתם ל-שם עריכת המסע. העובדה שאיש מן ה-אופסנים אינו מקבל פיצוי בעד ימי עבודתו המוקדשים למסעות ואימונים, הינה אחד ה-גורמים המכשילים את פיתוחה של אופסנות מקצועית בארץ, אמר איתני במריירות.

בעיה זו נפתרה במידת-מה על ידי ה-חגים המרובים, בהם נתברך העם היהודי. מסעם הגדול של אלעזר ואריה נערך בפסח תש"י, תוך מאבק בלתי פוסק עם איתני-הטבע.

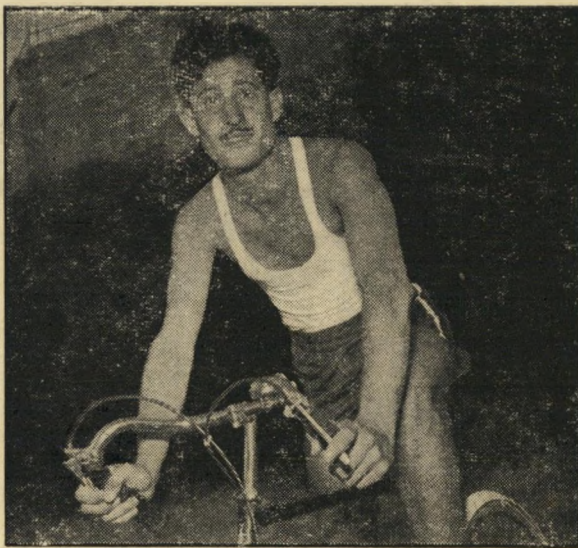
גשם, ברד, בוז. ביום הראשון למסע נסעו השניים לירושלים וחזרה, כשגרר-ברד גדולים מצליפים בהם ללא הרף. ביום השני עשו את הדרך תל-אביב — ראש הנקרה — מצובה. הפעם בא במקום הברד גשם סוחף. היום השלישי היה נאה יותר משני קודמיו, איפשר לשני האופסנים לע-לות בכביש הצפון עד מצודת גביי-שע ו-לרדת למטולה. נזכר אלעזר בחייו: "כאשר ירדנו מגביי-שע, השתחך כל הגומי של ה-אופניים שלנו. נשאר רק הברזל!"

ביום הרביעי למסע הפעיל הטבע נשק חדש: בוז עמוק וטובעני. אלעזר ואריה נתקעו בבוץ בקיבוץ דן, אליו הגיעו לאחר צאתם ממטולה. אולם חברי המשק סייעו להם להחלץ, והם המשיכו בדרכם לראש-פינה, טבריה, אשדות-יעקב, אפיקים, ועמק-בית-שאן.

היום החמישי והאחרון מצא את השניים בדרך מעפולה לתל-אביב. המעם עמד בדרכם מכשול חדש: רוח נגדית עזה. "אלילו היינו הולכים ברגל, היינו מגיעים יותר מהר", סיפר איתני.

עתה עמדו שני מקיפי הגבולות ובדקו כל כורג באופניהם למודי-המסעות. לאחר מאות הקילומטרים שנשארו מאחורי דושותיהם, נראה להם מירון השרון כגיברת-דרך זעיר-רה. הם קיוו להיות בין הראשונים. "העיקר הוא לפתח מהירות גדולה", אמר אלעזר והוסיף בנימת-צער, "חבל שאין להשיג א-פני-מירון של ממש. אדם שהיה מצליח להשיג אופניים כאלה היה זוכה בקלות!"

אופניים במקום מטוס. יעקוב לב-גון התיאש מאופני-מירון זה מכבר. הוא

אופסן לבגון

האופניים הלכו, נשאר המסע

אופסנים איתני וטנגסקי

הגומי הלך, נשאר הברזל

יומיים לאחר מכן הוזמן לתחנת-המשטרה. "האלה אופסני?" שאל אותו הסמל ה-תורן.

כן, אלה היו אופניו. הוא קיבל אותם כקבל פני ידיו חתיק.

עתה היה הידיד הוותיק מיושן במקצת, ויעקב חיפש לו תחליף אולם במקרה ה-גרוע ביותר היה מוכן להשתתף במירון גב על אופניו הישנים. "העיקר אינו ה-נצחון", אמר בחיור, חסוב יותר היא ה-עובדה כי ספורט-האופסנות יוצא זו הפעם הראשונה מחיתוליו, הופך לנחלת הנוער ה-ישראלי בכלל!"

יומיים לאחר מכן הוזמן לתחנת-המשטרה. "האלה אופסני?" שאל אותו הסמל ה-תורן.

כן, אלה היו אופניו. הוא קיבל אותם כקבל פני ידיו חתיק.

עתה היה הידיד הוותיק מיושן במקצת, ויעקב חיפש לו תחליף אולם במקרה ה-גרוע ביותר היה מוכן להשתתף במירון גב על אופניו הישנים. "העיקר אינו ה-נצחון", אמר בחיור, חסוב יותר היא ה-עובדה כי ספורט-האופסנות יוצא זו הפעם הראשונה מחיתוליו, הופך לנחלת הנוער ה-ישראלי בכלל!"

כיצד נדיר

בפניו, המצב הכלכלי היה ירוד, ולא יכולתי לעמוד בהתחייבויותי, ולפרוע 2 שטרות אשר היה עלי לפרוע לפקידת בעל הבית בן-ציון. (6 ל"י כל שטר). בחודש השלישי שלחתי את בני עם 18 ל"י כדי לשלם לבן-ציון או לבאכחו. אולם הם דחו אותו. בא בני וסיפר לי כי בן-ציון מסרב לקבל את הכסף. הלכתי אני בגפי ושאלתי לסיבת סירובם, מדוע אינם רוצים לקבל את הכסף? הם ענו לי שאשלם בבית-המשפט, כי כבר תבעו אותי למשפט, מכיון שאיחרתי בפרעון-השטרות. כעבור שבועות מספר קבלתי הודעה לבית-המשפט. עליתי שוב לבאכחו של בן-ציון, גרעון ריינר, והראיתי לו את ההודעה של בית המשפט. הסברתי לו כי אין ברצוני ואין לי את הסבלנות להופיע בתביעה-משפט בענין הסכסוך הנ"ל, ושוב הצעתי את שכר-הדירה, אולם הוא עמד בסירבו. לא עלה בדעתי כי אפשר להכניס את הכסף לבנק או לדואר לחשבונו

ערב-איים

בסופו של דבר השיג את צו-הפינוי ימים מספר לפני חגי הפסח. פניתי לבית-המשפט ובקשתי לדחות את צו-הפינוי עזי אחרי החגים, בתקווה שאוכל להספיק להתפשר עם בעל-הבית.

זהו סיפורו של הנכה הנאשם בהריגת בעל-הבית הירושלמי בן-ציון אחרי סיכסוך דיירים שרבים אסוגו בארץ.

ימים מספר לאחר החגים הופיעו בבית שוטרם ופקידה היוצאה-לפועל, וביקשו לפנותי בכוח. הסברתי לאנשי-המשטרה שאני מוכן לשלם את הכל, ואף את הוצאות המשפט וכל הוצאות אחרות, המשתרה ופקידה היוצאה-לפועל התערבו לטובתי אצל בן-ציון, אולם ללא הועיל. התארגנה קבוצה של שכנים ובראשה מר צבי כספי אף הוא שכן, אשר ביקשה להתערב לטובתי ואף התקשרה עם כל מיני אנשים אשר יש בידם לעזור, ואף עם השופט עצמו (זה שהוציא את צו-הפינוי). כל אלה התקשרו עם בעל הבית טלפונית בחקירה להשפיע עליו לחזור בו מהתלחלו ולבטל את צו-הפינוי, וגם אז לא לא עזר במאומה.

היתה הצעה מצידה של בתו של בן-ציון שאם אהיה מוכן לשלם סך של 110— ל"י עבור אותו לילה נוסף, אז הם יסכימו להשאיר אותי בדירה עד למחרת. בלי ברירה שילמתי את הסכום המבוקש עבור אותו לילה נוסף. זה הרגיו את הנוכחים וחתמם בערה בהם. שאלוני למה הסכמתי לשלם סכום כה מפולפל? בסופו של דבר שילמתי את הסכום הנ"ל ונשארתי לילה נוסף, והבטחתי למשטרה כי למחרת בשעה 8 בבקר אתחיל לפנות את הדירה בלי כל דחץ.

למחרת בשעה קרוב ל-11 לפנה"צ ביקרה אצלי המשטרה יב ראשם הקצין אפטיין וראש פקדונו דיבורי, ובשעה 12 בדיוק פניתי את הדירה ממש עם כל חפצי ומטריתי את המפתחות במו ידי לידו בתו של בן-ציון, הגברת ריינר. שמתי פעמי לכיס-סבא אצל חמותי, המתגוררת בצריף רעוע וסדוק מכל עבר, ומשפחתי פחדה ללון באותו צריף מחמת השרצים והנחשים המצויים לרוב באותה הסביבה. באותו הלילה הראשון קמתי לאחר-הצות כמוכה-סנודנים אל בית-השימוש. עדין לא האמנתי שאני מפונה מהדירה והלכתי בחשאי שאלוני התרגלתי שנים, אולם בדרך הליכתי נפילתי מלוא-קומתי כשנתקלתי בלא-יודעין בקיר. מיד נזעקה אשתי ושאלה אותי מה רצוני. עניתי שאני חפץ לגשת לבית-השימוש מוש. היא אמרה לי שביחתי-שימוש נמצא בחצר, קמתי ובעזרת אשתי יצאתי החוצה על-מנת ללכת לבית השימוש, אך הפעם נכשלתי בצינור המים ונפילתי על פני. את הלילה הזה לא אשכח לעולם, את זה קל לקבוע בתאוריה, אך עמוד גא אחת בנסיכון, ותחזק!!!

"הוא נשאר בחיים"

שכבתי על החול כמהומם ולא יכולתי לקום בגפתי ובעזרת אשתי קמתי והחלתי לקלל את בן-ציון על העוול שעוול לי והבטחתי לעצמי בהוצאתי כן אסע לירושלים ואגמור את החיים של בן-ציון. נסעתי לירושלים לפי ההבטחה וניסתי להתקשר בבן-ציון ע"י האקדח שהיה ברשותי (ע"י מר) חינוך עתירי, אולם נכשלתי והתאסתי את המטרה. הייתי בטוח שהכדורים שירתי לעבור פגעו בו, וכי בן-ציון אינו עוד בחיים. במהירות רבה הסתלקתי מהמקום תוך בשחון גמור

היריות אשר הפילו את שמואל בן-ציון בשדירת-התרבות, אשר בקרית-משה ירושלים ופצעו את חתנו, גרעון ריינר, הוסיפו להסיע את דעת-הקהל. אחרים ראו בזה רק פשע נוסף. אחרים — נקמה — בפלא חדש אשר לא היה ידוע בישראל עד כה — "חרב להשכיר". עד כה ביצעו הפושעים על ידי הפושעים עצמם. במקרה זה שכר שאז נחמיה שני צעירים, שנועדו, לפי דבריו, לחטוף את בן-ציון ולהכותו. המשטרה חקירה תשומת-לב מרובה למעשה. משפחת הנרצח לא הסתפקה בהודאתו של נחמיה, היא דרשה חקירה מרוקרת של הגורמים, אשר הביאו, לדעתה, לפשע: החזרת נשקו של נחמיה לידיו, לאחר שהוחרם על-ידי המשטרה, בעקבות אימוני המתמידים. בני-המשפחה אף הרחיקו לכת עד כדי דרישה לשוֹב וְהַמְחִיג את עוֹנֵש-הַמוֹת.

רקע הפשע היה מסוגל להטריד את מנוחתם של בעלי-בתים רבים: נחמיה ירה בכן-ציון, כנראה בגלל סילוקו מביתו של האחרון לאחר שלא שילם את שכר-הדירה הזעום בסך 6 ל"י-החודש משך שנים.

בה בשעה שכני-משפחת הנרצח טענו כי זה היה מעשה-רצח בכוונה תחילה וכדם קר, קיבץ עורך-הדיון יעקב הגדר על עצמו את תפקיד הסניגור: הוא האמין כי זו היתה רק הריגה, לא רצח זדוני.

העולם הזה- פנה אל משפחת נחמיה, ביקש חומר על הרקע של הנאשם ויחסי עם בן-ציון. אחותו של נחמיה, אסתר, מסרה ל"העולם הזה" תעודה אנושית מדהימה, כתובה בכתב-ידו של הנאשם, המתפרסמת להלן במלואה ומלישונה, ללא שום שינוי או כיתוב.

לו את דעצמות. זכורני שבאמצעות אותם האנשים, השכנים ואתם פקידה בית המשפט, השלמנו בו במקום, ובן-ציון ביטל את הצו, ברור שלא מרצונו הטוב. אולם למורת רוחו חודש החזה בנוכחות האנשים שחזו במחזה זה, וחתמתי על 12 שטרות בעד השנה המקבילה, ומאז היחסים בינינו החרפו ונטר לי טינה בליבו.

חלפו שנים ובן-ציון בנה לו קומה נוספת מעל אותו ה"בין גרתי בו, וביקש אותי ואת כל השכנים שנפרק את האנטנות הרדיו מעל גג הבנין כדי לאפשר לו בניית הקימה הנוספת. ברור שלא היתה לי ולאף אחד מהשכנים כל סיבה שלא להיעתר לדרישה צודקת זו. הוא הבטיח לפני פירוק האנטנות שעם השלמת הבניה תוחזרה כל האנטנות לקדמותן, על חשבונו הוא. במקרים כאלה ההסכמים תמיד היו בע"פ ולא בכתב, אני וכל השכנים סמכנו על הבטחתו של בן-ציון, אשר עם השלמת הבניה סרב למלא את ההבטחה.

פניתי אליו בהצעת פשרה, שאחזק את האנטנה על חשבוני אני, ושיב דחה את ההצעה. ואז נבצר ממני להזהירו אותה בנו הלשון: שאם יוסיף לסרב, אפרוץ את הדלת שעל הגג ואחזק את האנטנה לבד. אז קבלתי ממנו הבטחה שבסוף אותו השבוע (ביום ששי) הוא יאפשר לי את התקנת האנטנה. קבלתי על עצמי את ההבטחה והאמנתי שהוא יתיר לי את התקנת האנטנה. ושוב דחה אותי הוא ואשתו בגסות ובסליה. הם טענו שהכביסה שלהם על הגג תתלכלך, ואז בקשתי מהם שאכנס מהכביסה השניה, אולם הבקשה נתקלה בסירוב ובטענה שזה שבוע שנגמרה מריחת-האספלט על הגג, וזה עלול להתיקלל כתוצאה מדריכה על הגג.

אמרתי לו שאלה טענות ותירוצים בעלמא. הזהרתי אותו בפעם האלף, חזרתי והזהרתי, שאם לא ימסור לי את מפת תחומי-הדלת, איאלץ לפרוץ אותה ולהתקין את האנטנה. בש"פ עז אוהרה זו, סגר בחזקה ובגסות את דלת דירתו בפני.

ירדתי למטה וללא כל היסוס, עליתי בכניסה השניה, ופרצתי את הדלת באמצעות גרזן שהיה ברשותי, והתחלתי להתקין את האנטנה. משראני למעלה על הגג עוסק בהתקנת האנטנה, עלה אלי חתנו גרעון ריינר, ואמר לי לרדת ברגע זה, ואם לא — אז הוא ישלך אותי מעל הגג. אמרתי לו שהוא לא יעז לעשות זאת לפני שארסקו עם הגרזן שבדי. בינתיים הגיעה המשטרה, ובתוכם היה השוטר מנשה מלמד (כיום סמל ב' במשטרת ישראל). המשטרה שאלה לפרכי הסכסוך. אני אמרתי לה שתבוא ותראה. בעל-הבית בא והראה למשטרה את פריצת-הדלת, ואת הגרזן שבו בצעתי את הפריצת. המשטרה בקשה אותי לבוא איתם לתחנה והלכתי ללא כל התנגדות מצדי.

הגענו לתחנת המשטרה וספרתי להם את כל הענין. השוטר גבבה ממני את העדות והיה הסמל קורה יצחק. הענין הגיע לידי הקצין פליצק, וזכורני היטב שהקצין יחד עם הסמלים הפצירו בבן-ציון, וביקשו ממנו ודרשו ממנו בתוקף נמרץ שאני אוכל להחזיר את האנטנה, וכי אין לבן-ציון כל זכות מבחינה חוקית ומוסרית להתנגד. אז עליתי על הג על אפו וחמתי והשלמתי את התקנת האנטנה, ובעקבותי הלכו שאר-השכנים.

משכר רצני

בשנת 1950, החליטו בעל הקרקע, אשר עליו הקימותי את הקיפוס שלי, לבנות חנויות על מגרשו. הוא פנה אלי בבקשה שאפנה את הקיפוס בכדי שיוכל לבנות. הוסכם בינינו שכאשר יושלים את הבניה אקבל את הפינה המוכרת בכל העיר תמורת 1500 ל"י כדמי-מפתח. סידור הקיפוס עלה לי במאמצים רבים, ובעיקר בהשגת הכספים, והודות פניתי למר משה בר-עם. מזכיר מועצת פועלי ירושלים, שעזר לי בהשגת סכומים ניכרים. היה עלי לעבוד יומם ולילה לסילוק-החובות, ועד מכירת החנות הייתי עוד שקוע בחובות די ניכרים. אט-אט התגברתי על כל הקשיים וסידרתי את החנות ללא עזרת איש. בשנת 4—1953 עבר עלי משבר חזק שלא יכולתי לעמוד

בעל היומן נחמיה

אני שאול נחמיה נולדתי בירושלים ביום 20.11.24. בהיותי בגיל 6 התחלתי את לימודי ביה"ס העממי. את הוק למודי גמרתי בהיותי בן 13 שנה. ובגיל 14 שנה החלתי לומד מקצוע בנגרות אצל מר אפלנד את גמפלי שברחוב יפו מיל מושב-זקנים. בגיל 16 קרתה לי תאונת-דרכים קשה, וכתוצאה מאימה תאונה נאלצו הרופאים של הדסה להר" הצופים לקטוע את רגלי השמאלית, מחוסר כל תקווה וסיכוי לרפואתה.

במשך כל אותו הזמן עד שנת 1934 למדתי קורסים לפקי-דות כגון: הנחלת-פנקסים, תחוקת סמכונה וקורס של מרכיית-טלפונים. אולם העבודה בפקידות לא היתה לרוחי. תמיד שאפתי להיות עצמאי. בשנות 1943-44 נשאתי אשה שילדה 3 ילדים, שני בנים ובת אחת. בשנת 1946 הקמתי ל"עצמי קיפוס על מגרש ולרו ע"י בית-ההסתדרות, ובאותו הזמן עזבתי את בית הורי מסיבות ידועות, והעחקתי את מגורי לאחת מרירות בן-ציון.

שכרתי אצל בן-ציון דירה בת חדר אחד עם כל הנוחיות בקומת קרקע — בשכר של 6 ל"י לחודש. כדמי-מפתח ש"למתי 250 ל"י. במזומן שילמתי 150 ל"י, ואת השאר בשי-טרות, או 100 ל"י במזומן 150 ל"י בשטרות, איני זוכר בדיוק. את השטר הראשון פרעתי, אולם את יתר השטרות לא פרעתי. מאחר שנודע לי מהשכנים שעבור אותה הדירה שולמו אך ורק 100 ל"י כדמי מפתח.

היחסים החרפים

כזכור, שאר השטרות לא רציתי לפרוע ובן-ציון תבע אותי לפנות את הדירה. בבית-המשפט לא הופעתי בשעתו מפתח ההפגנה על ירושלים ובינתים השיג צו-פינוי נגדי מבית ה-משפט, ואז הופיעו פקידים ושוטרים מטעם בית המשפט ורצו להוציא את הצו לפועל, אולם נתקלו בהתנגדות גמורה מצדי, והזהרתי את בן-ציון, שאם הצו יוצא לפועל, אז ארסק

בעל הבית

בעל הבית ההרוג ש. בן-ציון

נקבל את המכונית בשעה 7.30—7.00 בערב תמורת 18 לירות.

תיכף שילמתי 10 ל"י, ואת השאר הבטחתי לאחר החזרת המכונית. על אלברט וגוזלן היה להשתלט על בן-ציון ו-חוטנו ריינר, להמם את שניהם בקת'האקדחים, ועלי היה להשאר בתוך המכונית עם הטומי.

הטומי ירה מעצמו

אם כן, הכל מוכן, ועלינו לגשת ישר לעצם הענין. על אלברט סיטון היה להביא את המכונית בשעה 7.45 בדיוק ולחכות ע"י בית החרושת למצות. עלי ועל מרדכי גוזלן היה להיפגש בבית בשעה 7.30. מרדכי הופיע בזמן והת' חלנו להכין תוך 15 רגעים את הכל: טומי עם 2 מחסניות, 2 אקדחים, חבל-קשירה ותחבושת לסתימת-הפה. נפגשנו בדיוק בזמן המוסכם. (אגב: ימים מספר לפני הפעולה הזוהרתי את 2 האנשים כי אין לפתוח באש חיה, אחרת אני אהרוג אותם במקום).

מיד עלינו למכונית. באזהרה נוספת, הזוהרתי וחזרתי והזוהרתי, שבאם תפתחו באש, אני אירה בכם במקום על מנת להרגכם. המכונית התחילה לזוז. נסענו והגענו לסוף השדרות בכוח לבתי בן-ציון.

הכינו רגעים ספורים והם הגיעו, אולם הם נטו ימינה לעבר השיכונים. לפי השערתנו היו צריכים לעבור עלידינו תיכף ומיד. התחלנו לנסוע מסביב לשכונת-הפועל המזרחי ועצרנו בהצטלבות-השבילים סמוך לביתו של בן-ציון. כעבור רגע אחד הם באו ועברו ממש ע"י המכונית.

מיד קפצו מן המכונית אלברט סיטון ומרדכי גוזלן, וכל אחד השתלט על אחד. בן-ציון וחוטנו התחילו לצעוק ומיד גם אני קפצתי מן המכונית לעבר המותקפים עם הטומי שהיה מכוון אל המתקפים וצעקתי לא לפתוח באש. בו ברגע נפלטו כדורים מהטומי שהחזקתי, ומתוך אי-יציבות משקלי ומהתרגשות והתבלבלות.

השאר ידוע למשטרה וגם לכולם. קפצנו למכונית ונמלטנו לגבעת-שאול. ביקשתי שיורידו אותי ע"י ביח"ר פרוימן. עליהם היה לקחת את הנשק לבית מוזיל אצל מרדכי גוזלן, ועל סיטון היה להחזיר את המכ"ר נית לבעליה. בשעה 9.30 הופיעה המשטרה בביתי וביקשה כי אתלבש ואבוא אתם. התלבשתי והלכתי אתם למשטרה.

הקצין גרנות ומר מיכר התחילו לחקור אותי והציגו בפני מספר שאלות: אם שכרתי היום מכונית ואם אני מכיר את משה עדיקה. בקשתי מהם מנוחה של חצי שעה בדרך, ובנותיים הזמינו אותי לקפה וסגריות. כעבור חצי שעה סיפרתי במשטרה את כל האמת. ובה הנני לסיים את רקע מעשי. וכמורכב הנני מודה במעשים, ולא באשמה.

הנני לציין כי נמצאה ברשותי פתקה בזמן היכנסי לבית הכלא. נסיתי לקרעה אולם השוטר העיר לי כי אין לזרוק כל חפץ, ויש להניח הכל על השולחן.

והנה תוכן הפתקה:

"הנך עצור בידי למשך 10 רגעים ובאם תתנגד למעצרך הנני יורה בך במקום".

יכולתי לשבת בבית באפס-מעשה. התחלתי לתכנן כל מיני תכניות ולחשוב על איזה שהוא עסק חדש. יצאה שמועה עלי בעיר ששיחקתי קלפים והפסדתי מרבית הכספים אשר היו לי. הידיעה הזאת שברה את רוחי, ולא היה לי יותר חשק לחשוב על שום דבר אחר מלבד על בן-ציון, כי הוא הוא הגורם ששינה מהלך חיי התקניתי. התחלתי לחפש כל מיני תכניות איך אוכל לדרוש ממנו אך כל ההפסדים והסבל אשר קרה לי באשמתו.

תכנית החטיפה

באחד הימים פגשתי את המכר מרדכי גוזלן והזמנתי לביתי וגוללתי בפניו את קורותי עם בן-ציון כתוצאה מ'שרירות לבו. ספרתי בין השאר על "תכנית" ושאלתי את דעתו אם יסכים להצטרף אלי. הוא הסכים בשאלו אותי על פרטי התכנית. הסברתי לו כי בדעתי לחטוף את חתנו של בן-ציון ולאצו לשלם לי את ההפסדים ופיצוי לסבל שסבלתי עם כל משפחתי. ישבנו יחד, תיכננו תכ' ניות והגענו לכלל מסקנה כי נכתוב "פתק" בזה הלשון: "הנך עצור בידי למשך 10 רגעים, ובאם תתנגד למעצרך הנני יורה בך במקום".

היה עלינו לעקוב אחרי תנועותיו כדי שיוזמן לנו בעת שהוא בא הביתה בערב מן העבודה, ואז היה על מרדכי גוזלן לגשת אליו, אל גדעון ריינר, להגיש לו את הפתק ולשאלו היכן הכתובת הכתובה בפתק. בזמן שהוא יעיין בפתק, נאלצו ע"י איום באקדח לבוא אתנו למחסן אצל אבי אשר שם גרתי.

תצפיותינו אחר עקבותיו של ריינר לא נשאו פרי, כי אף פעם לא הוזמן לנו לראותו לבד. בטלנו את התכנית וניגשנו לתכנית אחרת. ישבנו מחדש ותיכננו תכנית חדשה. בסופו של דבר החלטנו כי דרוש לנו עוד אדם. אני אמרתי לגוזלן שאוכל להשיג עוד אדם, אולם אינני יודע בודאות אם יסכים לקבל את ההצעה. ניסינו לחפש את אלברט סיטון. לאחר חיפושים נודעה לנו כתבתי. פנינו שנינו אליו והזמנו אותו אלי הביתה.

ספרתי לסיטון מה יש בדעתנו לעשות ושאלנו להסכמתו, ואם נצליח בחטיפה יקבל כל אחד מהם סכום מסוים שלא קבענו אותו מראש. נגשנו מיד לענין. התחלתי לספר להם את פרטי התכנית, וגם ספרתי להם על הנשק שיש ברשותי, ועלי להשיג עוד אקדח למען נהיה שלשתנו מוויינים.

עקבנו עוד מספר ימים אחר תנועותיו של ריינר, וראינו שכל ערב-שבת היה הולך לבית-הכנסת שבשכונת קריית משה מונטיפיורי בין השעות 6.45—7.00. הוחלט בינינו סופית כי בערב-שבת, תאריך 20.8.54, נבצע את החטיפה ויהי מה.

הנני לפרט את פרטי התכנית: היה עלינו להכין את המקום הנ"ל אשר בו היה עלינו להחזיק את הנחטף. ביום שלישי 17.8.54 נגשתי ביחד עם אלברט סיטון לרחוב ממילא, ושם פגשנו את משה עדיקה. שאלנו אותו אם הוא מסכים להשכיר לנו את מכוניתו ליום ששי בערב בתאריך 20.8.54. קבלנו תשובתו החיובית, והוסכם בינינו ובין הנהג כי

החתן גדעון ריינר

שבן-ציון חוסל. באתי לכביש תל-אביב ע"י בית-ספר לפנה ונסעתי באמצעות טרמפ במכונית פרטית של הסוכנות היהוית. תוך כדי נסיעה בק"מ 4—5 מירושלים השלכתי את האק' דח מחלון המכונית.

הגעתי בערב לכפר-סבא ולמחרת קניתי עתונים בתקוה, כי אוכל לראות הודעה על התנקשות בבן-ציון. אולם שום הודעה בנוגע זה לא פורסמה.

לאחר ימים מספר באתי שוב לירושלים ונודע לי כי בן-ציון חי וקיים, ובאותו יום חזרתי לכפר-סבא. מבלי לעזוב את הבית במשך שבוע שלם, הרהרתי בכל מה שנעשה, ו' בפרט בכשלונני. כעבור ימים מספר חשבתי בלבי כי טוב שנכשלתי במוימותי. התחלתי להרהר מחדש במקרה ואט' אט' השלמתי עם המציאות הקיימת והמצב בו נתונה משפחתי. בתחילה חשבתי לשכור דירה בכפר-סבא, או בסביבה, אולם לאחר הרהורים רבים נמנעתי מכך, כי הכסף אשר היה ברי' שיתי איזול מיום ליום וגב לא יספיק לדירה וגם להסתדר בעסק כלשהו. החלטתי לא לשכור דירה ולסבול בצריף הנ"ל, עד שתחלוף הגיוורה. התחלתי לנסוע יום-יום ת"א והסביבה, כדי למצוא עסק שיתאים לי.

מצאתי מקום מתאים בתחנה המרכזית ששם יש אפשרות

העורם הזה' מפרסם סיפור זה כדי להציב על בעיה אנושית וסו' ציאלית אשר החברה חייבת לתת עליה דעתה

לבנית קיוסק. התעניינתי ברצינות ונידע לי שהמקום שייד לעירית ת"א. חשבתי, אם אגש לעיריה בלי המלצות לא תצמח לי כל תועלת. ואז החלטתי לנסוע לירושלים ולפנות למר משה ברעם מוזכר מועצת-הפועל-לירושלים. גוללתי ב' פניו את כל הפרשה. מר ברעם נתן לי את ההמלצות המבו' קשות לעירית ת"א ולראש-העיר וגם העתק לחבר מועצת העיריה מר שכטר. חשבתי לקבל עוד המלצה מאישיות יוטר גבוהה. נצץ בי הרעיון שמוטב לפנות לנשיא-המדינה, אולי אפשר יהיה לקבל ממנו המלצה. פניתי לבנו של הנשיא עמרם, איתו אני מכיר יפה, וסיפרתי לו את צרותי וכל אשר קרה אותי. הוא הסכים לקבוע לי ראיון עם אמו ובאותה ההזדמנות יספר גם על מצבי וגם כל אשר קרה אותי.

כעבור מספר ימים באתי שוב לבנו של הנשיא, ונידע לי כי את ההמלצה לא אוכל לקבל כרגע מפאת מחלתו של הנשיא. ובאין ברירה נסעתי בחזרה לכפר-סבא למר סור' קיס, כי גם לפני זה פניתי אליו בתקוה שאוכל לקבל ה' רכה ממנו. היא ענה לי שהעבודה בכפר אפשית רק לאדם בריא. ולפי דעתי לא אוכל להסתדר שם, וגם העיר לי שאם אצטרך לעזרתו הוא יסכים לעזור לי במידה האפשרית.

בסופו של דבר קיבלתי ממנו את ההמלצה לעירית ת"א וראש העיר מר לבנון, וגם העתק ההמלצה למר שכטר.

סחבת ואכזבות

נתיי אל העיריה עם ההמלצות שהיו לי, אולם הם הפנו אותי לחבר מועצת העיריה מר מנחם כהן. האחרון אמר לי שלא אשלה את עצמי, וכי לא אוכל לקבל קרקע מנסט עירוני לבנית קיוסק, אלא אם אוכל להשיג מגרש באחד המקומות בת"א, אז הוא ילחץ על העיריה שתתן לי את הרשיון המבוקש.

מקומות כאלה מצאתי בת"א, אולם בעלי-בתים כאלה דרשו סכומים דמיוניים בעד הסכמתם. המשכתי עוד לחפש עד שמצאתי מקום מתאים ברחוב אלנבי פינת שדרות' רוטשילד. כתובתו של בעל-הקרקע נודעה לי מאחד ה' מתווכים ששמו הפרטי הוא עמרם. פניתי אל עמרם זה, התעניינתי וגם הצעתי לו שישג אל בעל הקרקע בהצעה מעשית: כי אני מוכן לשלם 5000 ל"י כדמי מפתח בעד הסכמתו ובעד כל הוצאות הבניה שתחולנה עלי, וגם אשלם בחודש הראשון לאחר השלמת החנות סכום של 200 ל"י שכר חדשי. ההצעה נתקבלה בעיני עמרם כהגיונית ופנה לבעל-הקרקע ששמו מקס מלון כהן שישכים, אולם מקס לא רצה אפילו לשמוע את ההצעה עד תומה וגם דחה אותה. לאחר כל ההתרוצצויות, ומבלי לראות כל סיכוי באופק החלטתי לחזור לירושלים.

באתי יחד עם כל המשפחה וגרתי באחד החדרים אצל אבי, מבלי לעזוב את פתח הבית במשך ימים. לבסוף לא

אל תהיה 100%

האם אתה שואף לשלמות בכל השטחים? אם כן, השאף לנשך. אלה שצביגים לעצמם אידיאלים נעלים וזרבים לדרוש לעצמם וזוולתם. צפויים לאכזבות אדומות. כפי שלמדו אנשים רבים בהיסטוריה לפניך.

העמים. הדמוקרטיה הינה בשבילם רק מתקן זכויות מלאות לבני מעמדם. אנשים אלה נוטים לרבוך בעקרונות פאשיסטיים, כדי להגן על דעותיהם הקדומות. את אהביהם שליליות הקיצוניים אפשר למצוא גם בתוך המשפחה. אלה הם ההורים הסבורים כי מחובתם לשלוט בילדיהם במאה אחוזים. אב עריץ אחד הפך את שלושת ילדיו לחלוצים. איש מהם לא היה יכול לתת ביטוי לשאיפותיו, אם השאיפות לא התאימו לרצון האב. הבן רצה להיות מור סקאי, אולם אביו הכריח אותו לעסוק במסחר והיה נזוף בו קשות על חוסר התעניין. ייתורו בעסקים. הבן, אשר לא אור עזו להשתחרר מעבודתו, מצא תחומים בסמיך משכרים. שתי בנותיו של האב למדו לשווא נוא את שאיפת השלטון הגברית, ובעליהן סובלים מהן קשות.

לעתים מביע האדם השואף לשלימות ליתו מתוך נפשית כה גדולה, עד כי כל לחץ נוסף עלול להפוך את שיתוף משקלו. דבר זה אירע גם לתום מילפורד, איש הרפואה הגדול, אשר חייו נהרסו עקב שאיפתו לשלמות.

בהיותו בן 35 היה תום מילפורד ראש מחלקת הניתוחים של בית החולים אמריקאי גדול, הצטיין בביצוע הניתוחים הקשים ביותר בחוטי השדרה. שנתיים לאחר מכן הפך מילפורד לשיכור כרוני, מגונה ונתון לבו. במשך כל ימי חייו דרש מילפורד את המאבק סימון מעצמו ומאחרים. כאשר היה מחטיא את הגומה במשחק הגולף, היה מנפץ את מקל-הגולף לרסיסים. לאחר נישואיו סרב להניח לאשתו להכין את ארוחת הבוקר, טען שאין הוא מטיבה לבשל. כאשר נתקף באפנדיציט, סרב להניח לרופאים אחרים לטפל בו.

אשתו של מילפורד לא יכלה לשאת את התנהגותו, עזבה אותו במהרה. אז יצא הוא מגדרו לחלוטין, עזב את עבודתו הניתוחית, השתכן בצריף קטן, באחת העיירות, התמסר לשחיית חיסכון. במהרה רחוק ממנו הכל, והוא מת מותרס ומגונה. אפילו משרתו הזקן לא היה נוכח בהלוציותיו.

המחשבות הגורמות למחלות

ואחרון אחרון, הבה נראה מה קורה לבריאותו של אדם, המדבר את עצמו ללא רחמים, כדי להשיג את שאיפותיו. הן מחשבת הבלתי פוסקת על הדרך הטובה ביותר להצטיין ולהתבלט בחברה עלולה להביא אותו ישר אל שולחן הניתוחים. סיר הניג, אוגילבי, המנתח הבריטי הנודע, אר מר על אנשים אלה: "לא כמות המחשבות, אלא איכותן היא הגורמת למחלות. האדם השואף לשלימות מתעייף מן המאבק. העייפות היא המחיר, אשר כל מיליון נר משלם עבור שלטונו."

לעתים קרובות מודענים שואפי-שלמות מות בללותם את היסודות הרעועים, עליהם בבנתה עליונותם המזויפת. אשה אחת, אשר האליה את עצמה כקדושה, מתארת תג לית זאת בפורטרט:

"במשך כל ימי חיי תיארתי את עצמי כי עולה בהרבה על כל האחרים. כל אשר עשיתי היה מכון כדי להמחיש את עליונותי. אולם פתע חקפה אותי הרגשה מזוהה. הרגשתי את עצמי כעץ בעל שורשים קרובים. גיליתי כי דנתי בניאדם לכף-חובה על התנהגותם, רק מפני שמעולם לא הרגשתי חיל ולא נהגתי כמוהם. זו הפעם הראשונה בחיי הרגשתי אהדה כלפי בני אדם אלה. הבינתי כי במשך כל השנים הללו העמדתי פנים ונהגתי בצביעות. נאלצתי להודות כי איני טובה מולתי. ממש גדהמתי."

"זאת היתה רק ההתחלה. במהרה התפתחה בי נטייה קיצונית לכיוון ההסוך. חשתי את עצמי לרעה מכולם, נחותה מכולם. הייתי מלאה יאוש. רק לאחר שנים רבות של סבל הוברר לי כי איני עולה על האחרים — ואיני נופלת מהם."

עתה, כאשר רואה אשה זאת את חיה באור ריאליסטי, הוקל לה בהרבה. אין פירושו של דבר שהיא אדישה כלפי כל הנוגע להתפתחות האישית. היא עדיין שר אפת להיות טובה יותר, אלא שהיא עושה זאת בשלילה, ללא מחיתור. ללא דאגות ומחשבות הורסות ובריאות. בליבה נעיר רגש אהבה-אהדה — ודבר זה, בפני עצמו, שיפר את אופיה מכל הבחינות.

כזה יהיה גם גורלם של אלפי-השואפים לשלימות, אם רק יצליחו להחזיק את התימונות הנעלות של עצמם, החרוטות מתחת להכרתם. בריאותם תהיה טובה יותר. תודעתהיהם שלהם תהיה גדולה יותר. המרץ האצור הטובות, קיצוניים אלה אינם להתחיל בפיתוח אמתית של אופיים.

היא יכולה למצוא לה ביוזג מתאים. כל הגברים הנמשכים אליה נוחלים אכזבה ושבועים מרירות. כאן מתעוררת שאלה אחת: מהו הדבר באופיים של אהביהם שליליות שמרעיל את יחסיהם עם הזולת ואת אושרם האישי? התשובה היא: חוסר בגרות. יהיו אנשים אלה מוכשרים ומפורסמים כאשר יהיו אבל

לפני ימים מספר סיפר לי ידידי על אדם שעזב את אשתו לאחר עשרים וחמש שנות נישואין. לא, הוא לא התאהב באשה אחרת. פשוט נמאס לו להסיר את נעליו בהיכנסו הביתה ביום גשום ולנהוג בכיסאות העתיקים בעדינות, כאילו היו תינוק קות.

"במלים אחרות", סיים ידידי, "אתו אדם לא היה מסוגל לסבול את אהבה-הסדר המושלמת של אשתו. היא אהבה נקיון וסדר במאה אחוז."

הביטוי "מאה אחוז" עורר בי זכרונות ישנים. נזכרתי כי בהיותי בבית-הספר ש' אפתי תמיד להגיע לתכונות המושלמות, אשר ציירתי לי בדמיוני, וכאשר לא הצלחתי לעשות זאת, באתי להתעניין עם המורה שלי.

"הצרה היא שאת רוצה להיות מאה אחוז", אמר המורה, "את רוצה להיות מושלמת — זאת שוכחת כי אין בעולם בני אדם מושלמים. כולנו מתקדמים תוך לימוד, שגיאות וסבל. אבל אלה המדברים את עצמם קדימה והמתרגשים על כל מעשה ומעשה רק מעבדים את התקדמותם. המתיחות המתמדת, בה הם שרויים מעוררת בהם חוסר סובלנות לא רק כלפי עצמם, אלא גם כלפי אחרים."

באותם הימים לא ייחסתי לדברים אלה משמעות עמוקה. אולם כיום הוברר לי כי אנשים מסוימים יוצרים לעצמם גהיזם על אדמות מתוך שאיפה להגיע לשלימות. אנשים אלה מכונים על-ידי החברים בשם "גאונים" או "אהבי שלמות". אולם לי אמינו של דבר הם מענים את עצמם ללא הרף ושולטים בעיניצות בבתייהם, בתי-הספר שלהם, עסקיהם ומשרדיהם.

חיים גדושי-סרנדיה

לעתים קרובות אורבת הסרגדיה בחיינו הם של אנשים אלה, השואפים לשלמות. האב העריץ עלול לגלות כי בנו הפך חלוש אופי. הבעל אהבה-שלטון עלול להביא את אשתו לידי בגידה, או גירושין. האדם הן צמא להצלחה מרחיק מעוליו את ידידיו ובני-משפחתו, לוקה באולקוס ובלחץ-דם. קחו למשל, את אמילי קוננוי. היא היתה יפה, משכילה ועליזה. היו לה מחזורים רבים, אולם היא מצאה בהם תמיד פגם זה או אחר. הרקע החברתי שלהם, או הופעתם, לא מצאו חן בעיניה. היא הרגישה כי הם רגשים יותר מדי — או פחות מדי היא לא העריכה את עיסוקם, או את משכורתם. היא תעבה את מנהגיהם והרגיזה. בקיצור היא יצרה לעצמה דמות אידיאלית של בעל — ומוכן מאליו שדמות כזאת לא היתה קיימת במציאות.

השנים חלפו. יופיה של אמילי דהה, ופתע הוברר לה כי עליה לנצל כל הזדמנות — או להישאר רחוקה וזקנה. היא הסתכנה בעלילת-אהבים עם שטרטנרנר נשוי, שהי בקרבת ביתה, הרסה את משפחתו ונישאה לו. אין אלה נישואים מאושרים. לה ולבעלה אין כל דבר משותף.

הטרצה ואכזבה

כאשר אנו מאוהבים, יש לנו נטייה מסוימת ליתם שלמות של מאה אחוזים לבן. או בת. זוגנו. אנו מיחסים לו תכונות דמיוניות ותחוצה היא בדרך כלל, אכזבה מרה. תלומותיה של אשה אחת נופצו עוד לפני נישואיה, ושיתוף-הנפש הפור עד היום הזה. היא הצטיינה בנשיות רומנטיות, התאהבה ממבט ראשון בגבר בעל קסם רב וכדיבור משכנע. הוא נראה בעיניה כאביר בעל שריון-הזהב, לו חיתה זמן כה רב. אולם בתקופת אירוסיהם החלו להופיע בשריון סדקים: גאוה אנוכית וכל שאר הליקויים האנושיים הרגילים. יותר מכל צערה אותה תשומת הלב שהקדיש ארוסה לה שים יפות אשר לא דרשו ממנו שלמות לגדולה. היא הפרה את האירוסין ומאז אין

האם אתה שואף לשלמות?

- אדם השואף לשלימות מרגיז את כל הסובבים אותו. אולם אדם שסו' כל רמה לא יוכל להשיג דבר בחייו. הדרך הטובה ביותר היא דרך-הביניים — שביל הזהב. האם אתה נמצא על שביל-הזהב? כדי להשיב על כך, קרא את השאלות הבאות וצייר עיגול סביב מספר המתאים ביותר לדרגת-התנהגותך.
- 1 פירושו לעולם לא, לגמרי לא. 2 פירושו לפעמים, במידת-מה. 3 — לעולם לא. 4 לעולם לא. 5 לעולם לא. 6 לעולם לא. 7 לעולם לא. 8 לעולם לא. 9 לעולם לא. 10 לעולם לא. 11 לעולם לא. 12 לעולם לא. 13 לעולם לא. 14 לעולם לא. 15 לעולם לא. 16 לעולם לא. 17 לעולם לא. 18 לעולם לא. 19 לעולם לא. 20 לעולם לא.

אם צברת :

76 = 100 נקודות — הזהר. הנטיה שלך לשלמות גדולה מדי.
61 = 75 נקודות — הרמה אליה אתה שואף גבוהה למדי, אבל יתכן כי תוכל להגיע אליה.
41 = 60 נקודות — אתה אדם נמיש, המתחסר בסבלנות לעצמו ולאחרים.
פחות מ-41 נקודות — אתה חלוש-אופי. אתה זקוק ליתר מרץ ובסחון עצמי.

מקור הצביעות והגזענות

הרגמה המכביעת ביותר של אדם השו' אף לשלימות ומפצה את עצמו היא דוגמת האדם הרואה את בני מעמדו כנעלים על כל שאר היצורים האנושיים. הוא מתאמץ להוכיח את עליונותו. הוא הופך בני דתות, או גזעים אחרים לשעירים לעזאזל, מאשים אותם בחוסר-יושר וחוסר פטריוטיות. בה בשעה שהוא רואה את עצמו כסמל השלימות והמידות הטובות. קיצוניים אלה אינם מכירים בשיתוף-פעולה דמוקראטי בין כל